

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ..

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 17ου καὶ 18ου ΤΕΥΧΟΥΣ

	Σελίς
—'Η Διαχείρησις μεγάλων οικονομικῶν ζητημάτων ἀπτο- μένων ιδιωτικῶν συμφερόντων ἐν τῇ πραγματοποιήσει παραγωγικῶν ἔργων. Ἀτμόσφαιρα γενικῆς ὑποψίας καὶ σκανδάλων ἐκ δυσπιστίας τοῦ Λαοῦ. Διασურ- μός καὶ διαφθορά. Ὑπαίτιοι ἡθικῆς κρίσεως. Ἀνάκτη- σις κοινῆς ἐμπιστοσύνης. Κατάλληλα ὄργανα καὶ ἐπιβε- βλημένα μέτρα	189—196
—ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΔΟΣ (Νεκρολογία)	196
—'Η τριμερὴς τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ	
—'Ελληνο - Τουρκικά	196
—'Ο Λόγος τοῦ Τούρκου Πρωθυπουργοῦ	197
—Ὑπαλληλικά. 'Η περίπτωσις Χουρμουζίου	197
—Τὸ ὄριον ἡλικίας τῶν Πρεσβευτῶν	198
—Τὸ Ἑσωτερικὸν Δάνειον τοῦ Συναγερμοῦ	198
—'Επὶ μᾶς ἀπαντήσεως εἰς τὰ περὶ Δ. Ε. Η. ἄρθρα τῶν "ΠΟΛΙΤ. ΦΥΛΛΩΝ"	203
—'Η Λεωφορειακὴ Συγκοινωνία τῶν Ἀθηνῶν.	206
—Συμμετοχὴ τῶν Ἑργατῶν καὶ Ὑπαλλήλων εἰς τὰ κέρ- δη τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς Η. Π. Ἀμερικῆς	208
—'Η κρίσις εἰς τὸν Αἰγυπτιώτην Ἑλληνισμόν	210
—Ἀποτελέσματα τῆς Διασκέψεως τῆς Γενεύης	212

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Φ. Τ. Σ. 1064

456-92
45568
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΕΤΟΣ Β'. 15 καὶ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 ΦΥΛΛΑ 17 καὶ 18

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Ἐπιμελεία ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΔΟΥ
π. Βουλευτοῦ - Δικηγόρου

Δραγατσάνιου 4 Πλατεία ΚΑΛΥΘΜΩΝΟΣ (Τηλέφ. 23.191)

ΓΡΑΦΕΙΑ (Παραπλεύρως Παλαιῦ Ὑπουργ. Ἑσωτερικῶν)

ΑΘΗΝΑΙ

OFFICINE GALILEO

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

FIRENZE, SPEZIA, BATTAGLIA, MILANO, MARGHERA, TARANTO

ΠΡΟΪΟΝΤΑ :

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ :

- Όργανα έλέγχου και μετρήσεως, εργαστηριακά και βιομηχανικά.
- Ηλεκτρικοί γνώμονες.
- Όργανα ύψηλης τάσεως μέχρι 260.000 Βόλτ.
- Πίνακες έλέγχου και χειρισμών.
- Έγκαταστάσεις μετρήσεως μονώσεως μέχρι 1.000.000 Βόλτ.
- Τηλέγραφοι Μηχανών, όργανα πλεύσεως, ηλεκτρικός εξοπλισμός πλοίων.
- Ηλεκτροδιαγνωστικά καταγραφικά μηχανήματα.
- Ραδιοπομποί.
- Σταθμοί ηλεκτροακουστικού έλέγχου φραγμάτων.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ :

- Φακοί πάσης φύσεως, διόπτραι κλπ.
- Φωτογραφικά μηχαναί.
- Φωτογραφικά μηχανήματα μεγάλης ακριβείας.
- Μικροσκόπια, ζυγοί αναλύσεων και πάσης φύσεως όπτικά όργανα εργαστηρίων.
- Προβολείς διά πλατείας, εργοστάσια κλπ.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ :

- Μηχανικά κατασκευαί ακριβείας.
- Ηλεκτρομηχανικά κατασκευαί.
- Μηχανήματα κλωστοϋφαντουργίας πάσης φύσεως.
- Κοπτικά και ραπτικά μηχαναί.
- Μηχανήματα έλέγχου άντοχής υλικών.
- Διαχωριστήρες έλαίου.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ και ΟΡΓΑΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ
ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ κ. λ. π.

Αντιπρόσωποι έν Ελλάδι
«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Ανώνυμος Έλληνική Έταιρία Ηλεκτρισμού
δδδς Στουρνάρα 36 - Αθήναι - Τηλέφ. 53.872

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ και ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΤΟΣ Β'
Δραγατσάνιου 4 ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ Φύλλον 17 - 18
(Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) Έκδοσις Δεκαπενθήμερος (Σελ. 189 - 212)
ΑΘΗΝΑΙ Υπό ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ 15 & 31 Αυγού-
Τηλ. 23.191 π. Βουλευτού στου 1955

28 Αυγούστου 1955

Η υπόθεσις τής συμβάσεως μετά του Γερμανικού Οίκου SIE-MENS, τείνει νά λάβη τās διαστάσεις σοβαρωτάτου πολιτικού προβλήματος. Λέγοντες δέ τουτο, δέν αναφερόμεθα εις τās συγκεκριμένα περιστατικά έν μέσω των οποίων άνελίχθη ή υπόθεσις από τής έποχής του πολυκρότου ταξειδίου του άλλοτε Υπουργού του Συντονισμού και νυν άρχηγού του Προοδευτικού κόμματος εις Γερμανίαν, και έντεθεν. Έφ' όσον άλλως τε ή Δικαιοσύνη έπελήφθη μιάς από τās τελευταίας πτυχάς τής υποθέσεως έξ άφορμής τής έπιστολής του ένταυθα αντιπροσώπου του γερμανικού οίκου προς τόν κ. Πρόεδρον τής Κυβερνήσεως, επιβάλλεται πāsά επιφύλαξις μέχρι πλήρους δικαστικής διαλευκάνσεως αυτής. Ούτε έχει ή τύχη ένός Υπουργού ή ένός ιδιώτου, οία θα διαμορφωθ ή από τήν δικαστικήν έξονόχισιν τής δράσεώς του, τήν προέχουσαν έν προκειμένω σημασίαν. “Ο,τι συνθέτει τήν σοβαρότητα του προκύψαντος πολιτικού θέματος είναι αυτή αύτη ή πυκνή ατμόσφαιρα ύποψίας και σκανδάλου ήτις έχει δημιουργηθ ή εις τόν τόπον μας και ή οποία θίγει τὰ θεμέλια του κοινωνικού μας οικοδομήματος. Και τουτο από δύο πλευρών: Από τής πλευράς τής διαχύτου δυσπιστίας του λαού, άφ' ένός, ως προς τήν ανεπίληπτον διαχείρισιν των μεγάλων του οικονομικών ζητημάτων όσάκις άπτονται σοβαρών ιδιωτικών συμφερόντων και από τής πλευράς τής θέσεως των δημοσίων μας άνδρων άφ' έτέρου, όσάκις τό άξιωμα και ή δημιουργική των έφεις συνεπάγονται τήν έκτέλεσιν μεγάλων παραγωγικών έργων.

Όταν ό λαός παρά πāsαν δικαστικήν ή κοινοβουλευτικήν διαδικασίαν παραμένει μέ τήν ένδόμυχον πεποίθησιν ότι σκοτειναι δυνάμεις σφετερίζονται τὰ πάντα, χωρίς τίποτε νά είναι ικανόν νά τās παραμερίση, κάτι πολύ σοβαρότερον κλονίζεται από τήν τύχην μιάς Κυβερνήσεως. Διότι—όπως έγραψεν ό Montesquieu—«άξιωμα τής δημοκρατίας, είναι ή άρετή» και οί έχθροί των δημοκρατικών θεσμών εις τό σημείον αυτό ακριβώς έχουν έναποθέση τήν πλέον επικίνδυνον νάρκην των: εις τό νά καταδεικνύουν δηλαδή διαρκώς διά καθημερινών παραδειγμάτων τήν άκρίβειαν του μαρξιστικού δόγματος καθ' ό ή κοινοβουλευτική δη-

μοκρατία δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο τι παρὰ τὴν διοικούσαν ἐπιτροπὴν τῶν κεφαλαιοκρατικῶν συμφερόντων».

Καὶ ὅταν, ἀφ' ἑτέρου, οἱ δημόσιοι ἄνδρες περιβαλλόμενοι σταθερῶς ἀπὸ μίαν ἀτμόσφαιραν ὑποψίας, διαβολῶν καὶ ἀσυλλήπτων ἰδιοτελῶν διαβρώσεων, κατατρύχονται ἀνὰ πᾶν των βῆμα ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ διασυρμοῦ, τὸ δημόσιον συμφέρον τραυματίζεται ἐπίσης ἐπικινδύνως. Ὁ δημιουργικὸς ὄργασμός ἀνακόπτεται ἀπὸ τὴν εὐθυνοφοβίαν, καὶ ἡ ζωὴ ἀποτελματοῦται διὰ τῆς εὐκόλου μεθόδου τῶν ἐπιτροπῶν. Οἱ καλῦτεροι ἐγκαταλείπουν ἐν τέλει ἀηδιασμένοι ἢ πληγωμένοι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην των ὑπερηφάνειαν τὸν δημόσιον βίον, διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς τοὺς ἐπιτηδεύους καὶ τοὺς ἀναισχύντους.

«Τί θὰ γίνῃ—ἔλεγεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἰς τὴν Βουλὴν τῆς 27ης Μαΐου 1931 ὅταν συνεζητεῖτο τὸ νομοσχέδιον «περὶ μεσαζόντων» — ὅταν ἐμποτισθῇ ἡ κοινὴ γνώμη μέχρι μυελοῦ ὁστέων μὲ τὴν δυσφήμησιν ὅτι αἱ ἀρχαὶ δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἐκ μὴ νὰ πλουτίζουσιν διὰ σφετερισμῶν;»

* *

Ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἄν εἶναι ἡ διαπίστωσις, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ στιγμή αὕτη ἦλθεν.

Ὅχι βεβαίως διότι περίπτωσις οἷα ἡ σήμερον ἀπασχολοῦσα τὴν κοινὴν γνώμην, τὸ πρῶτον σημειοῦται ἐν Ἑλλάδι. Ἔχει πάρα πολλὰ σκάνδαλα νὰ ἀπαριθμῇ ἡ ἱστορία τῆς χώρας μας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὡς καὶ μετὰ τῶν δύο πολέμων, ὥστε οὐδενὸς κόμματος ἐν τῶν σήμερον δρώντων καὶ οὐδεμιᾶς κυβερνήσεως τὸ μητρώον νὰ μὴ καθιστᾷ εἰς οἷονδήποτε δυνατόν τὴν, ἐν ὀνόματι τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, καταδημαγωγίαν τῶν ἀντιπάλων των. Ἔτι δὲ ὀλιγώτερον ἢ Ἑλλάς ἔχει τὸ Privilegium Odiosum, καταχρήσεων τῆς διοικήσεως ἐφ' ὠφελείᾳ μεγάλων συμφερόντων. Ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ὁ Πρόεδρος μιᾶς μεγάλης Δημοκρατίας τὴν ὁποίαν οὐδεὶς γνωρίζων αὐτὴν θὰ ἤθελε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς «διεφθαρμένην», ἀπέλυε τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἀεροπορίας του διότι ἐξήσκησε τὴν ἐπιρροήν του ὑπὲρ ἑνὸς βιομηχανικοῦ οἴκου τοῦ ὁποῦ ἀπετέλει μέλος καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς κατατὰ τὰ δύο ἔτη τῆς Ὑπουργίας του! Ὅλγοι δὲ θὰ ἔχουν λησμονήσῃ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς Kefauver διὰ τὰς συνταρακτικὰς συναλλαγὰς πολιτικῶν προσωπικοτήτων μετ' ὀργανωμένης σπείρας ἐγκληματιῶν, τὴν κατάχρησιν 120 ὄλων ἐκ. δολ. τὴν ὁποίαν διεπίστωσεν ἐπιτροπὴ τοῦ Κογκρέσσου ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν Ἀμερικανικῶν βάσεων Βορείου Ἀφρικῆς, τὰ «φορολογικὰ σκάνδαλα» τῆς Προεδρείας Τρούμαν, διὰ νὰ μὴ ἀναφερθῶμεν εἰς ἄλλας παλαιότερας περιφήμους περιπτώσεις τῆς ἐποχῆς τοῦ Προέδρου Χάρτινγκ καὶ τοῦ προέδρου Grant.

Ἡ συγκίνησις ἐκ τοιούτων περιστατικῶν ἅτινα βρῖθουν εἰς ἄλλας μεγάλας δημοκρατίας τῆς Δύσεως, ὑπῆρξε πάντοτε μεγάλη. Ἀλλὰ τίποτε δὲν

πλησιάζει τὸν ἀληθινὸν τεκτονικὸν σεισμόν τὸν ὁποῖον ἀνάλογοι περιπτώσεις—εἰς πολὺ μικροτέραν ἀσφαλῶς κλίμακα συντελούμεναι—δημιουργοῦν εἰς τὴν χώραν μας. Οἱ ἐλεύθεροι θεσμοὶ γνωρίζουν, κατὰ κανόνα, νὰ ὑπερνικοῦν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς κρίσεις. Διότι αὕτη αὕτη ἡ ἀποκάλυψις καὶ ὁ κολασμὸς των—ἀδύνατος εἰς τὸ σκότος τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων—θεμελιώνει εἰς εὐρύτερα πλαίσια χρόνου, τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν κυβερνώντων, ἀλλὰ καὶ διότι αἱ ἀπέραντοι δυνατότητες ἀναπτύξεως καὶ εὐζωΐας ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κινοῦνται αἱ δημοκρατίαι τῆς Δύσεως, ἐξασφαλίζουν τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ καλυτέρου μέλλοντος καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει ἀκόμη εὐνοήσῃ ἡ τύχη.

Εἰς χώρας ὅμως μικρὰς καὶ καθυστερημένας οἰκονομικῶς ὅπου ἡ βιοπάλη εἶναι σκληρὰ καὶ ἀπύθμενος ἡ δυστυχία τῶν πολλῶν, ὅπου ἡ ἄμεσος ὄλων γειτνίασις δὲν ἐπιτρέπει τίποτε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητον ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν ἐκάστου ζωὴν, οἰαδήποτε ἠθικὴ ἀνωμαλία λαμβάνει καταθλιπτικὰς διαστάσεις καὶ ἀναταράσσει ἐκ βάθρων τὴν κοινωνικὴν γαλήνην. Ἡ ἀποθησαύρισις μεγάλων κερδῶν καὶ ἐντίμως ἀκόμη κτωμένων, λαμβάνει τὸν χαρακτήρα προκλήσεως· ὁ σφετερισμὸς οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκτασις καὶ ἡ μορφή του ἀνάπτει τὴν πυρκαϊάν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὰ στήθη ἐκατομμυρίων δυστυχούντων.

Τὰ τελευταῖα ἔτη, μὲ τὰς τεραστίας δυνατότητας τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν, αἱ κυρίως χάρις εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν βοήθειαν συντελούμεναι ἐπενδύσεις, ἠῦρυναν αἰσθητῶς τὰ πλαίσια διὰ πάντα ὑποπτον σφετερισμόν. Παραλλήλως ὅμως πρὸς αὐτὰ ἦλθον, ἡ ἀνάπτυξις τῶν κομματικῶν ὀργανισμῶν καὶ τοῦ τύπου εἰς ὀγκώδεις καὶ ἀδηφάγους οἰκονομικῶς ὀργανισμούς· ἡ διασάλευσις τῆς κοινῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸ ἀδέκαστον τῆς διοικήσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης· ὁ ἀσύστολος κομματικὸς φαβοριτισμὸς· ἡ ἠθικὴ παραγραφή παντὸς ἀδικήματος καὶ πάσης ἐθνικῆς ἀναξιοῦτος ἐφ' ὅσον τὰς συνοδεύει ὁ πλουτισμὸς καὶ ἡ ἐπιτυχία· ἡ ἄφρων ἀποδοχὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς «κοινωνίας» οἷονδήποτε ἐκβράσματος τῆς οἰκονομικῆς μας κακοδαιμονίας· τὸ οὐσιαστικῶς ἀνεύθυνον, τέλος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ συγκέντρωσις ὑπετροφικῶν πολιτικῶν δυνάμεων εἰς χεῖρας τῶν κρατούντων, καὶ ἡ πλήρης ἐξαφάνισις τῆς προσωπικότητος τοῦ βουλευτοῦ. Ἡ διαφθορὰ ἔλαβεν οὕτω ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ὄλων αὐτῶν τῶν συντελεσμάτων, ἀσυνήθεις διαστάσεις· καὶ τὸ χειρότερον, ἐδημιούργησεν τὴν ἀδιασάλευτον πεποίθησιν εἰς τὰς μάζας ὅτι τῶντι «αἱ ἀρχαὶ δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ πλουτίζουσιν διὰ σφετερισμῶν».

Δικαίᾳ εἴτε μή, ἀκριβὴς ἢ ὑπερβολικὴ ἡ συνειδησις αὕτη ἐπαγνώθη εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὸ ἀληθὲς ἐπίκεντρον τοῦ ὄλου κοινωνικοῦ μας προβλήματος. Ὁ πολίτης βλέπει ἀνωτάτους ὑπαλλήλους, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν μισθῶν πείνης τοῦ δημοσίου, νὰ κτίζουν πολυκατοικίας· γνωρίζει ὅτι καὶ διὰ τὰς ἀπλουστεράς διευκολύνσεις χρειάζεται ἡ ἐπικερδὴς παρέμβα-

σις μεσαζόντων· βλέπει νὰ ὀρθοῦνται αἰφνηδίνως ὡς οἰκονομικοὶ κολοσσοὶ χθεσινοὶ ἐργολάβοι ἢ μικροεπιχειρηματίαι· βλέπει νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ νὰ τυγχάνουν ἐλευθέρας εἰσόδου εἰς τὰς κορυφὰς τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, πρόσωπα διαβεβλημένα. Δὲν δύναται τίποτε νὰ ἀποδείξῃ τὸ παράνομον εἰς ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ μένει μὲ βαθεῖαν τὴν πεποιθήσιν τοῦ γενικοῦ τῶν πάντων ἐξωνισμού. Καμμία πολιτικὴ «ἀλλὰ γὰρ» δὲν ἤλθε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀφόρητον αὐτὴν κατάστασιν. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἐπὶ κλησίς τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου δὲν ἀρκεῖ πλέον διὰ τὰ σταματήσῃ τὴν ὑπόκωφον καταδίκην ἐνὸς κοινωνικοῦ καθ' ἑστῶτος, τὸ ὅποῖον διαρκῶς περισσότερον καταδεικνύεται ἀνίσχυρον νὰ ἀποτινάξῃ τὸν σάρακα αὐτὸν τῆς γενικῆς ὑποψίας, τοῦ διασυρμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ὅσοι δὲν ἀρκοῦνται ἐπομένως εἰς τὸ χειρίζονται ἐν τοιαύτης ἐκτάσεως ζήτημα ὡς ἐν ἀπλοῦν θέμα ἀντιπολιτευτικῆς τακτικῆς, πρέπει νὰ ἐγκύψουν βαθύτερον εἰς τὰ συστατικά του, νὰ τὸ ἐξηγήσουν σοβαρώτερον καί, εἰ δυνατόν, νὰ εὑρουν τὰ μέσα ἀντιμετωπίσεώς του.

* **

Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ διαπιστωθῇ ὅτι μίᾳ ἀπὸ τὰς σοβαρώτερας ἀνωμαλίας τῆς σημερινῆς δημοσίας ζωῆς ὁδηγοῦσα ἐμμέσως εἰς τὴν διασάλευσιν τῆς κοινῆς ἐμπιστοσύνης, συνίσταται εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ καταλλήλου οἰκονομικοῦ ὄργανου πρὸς διαμόρφωσιν καὶ ἐποπτεῖαν τῆς οἰκονομικῆς μας ζωῆς. Ὑπάρχουν ὑπουργεῖα καὶ ὑπηρεσίαι, «ἀρμόδιοι» καθ' ὕλην ἐπὶ διαφόρων τομέων τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει «ὁ κοινὸς ἐγκέφαλος» ὁ ὅποιος καταλλήλως συγκεκροτημένος νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ συνθέτῃ ὅλας τὰς ἀνάγκας αἵτινες χρήζουν ἀντιμετωπίσεως νὰ ὑποβάλλῃ αὐτομάτως τὰ προκύπτοντα θέματα εἰς πλήρη ἔρευναν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καὶ—πρὸ παντός—*νὰ δίδῃ λόγῳ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς περιοπῆς τοῦ τὴν ἀδιόριστον πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ ἀδιάβλητον αὐτοῦ.* Τὸ σημερινὸν Κράτος μὲ τὰς ἀπείρους νέας τεχνικο-οἰκονομικὰς ἀρμοδιότητας ἔχει ἀπὸ πολλοῦ καταστήσῃ αἰσθητὴν τὴν ἀνάγκην ταύτην, διότι τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὸ ὅποῖον κατὰ τὴν συνταγματικὴν τάξιν πρέπει νὰ εἶναι ὁ κεντρικὸς ἐγκέφαλος ὅλων, δὲν δύναται λόγῳ τῆς πληθώρας ὕλης νὰ κινηθῇ ἐὰν δὲν ἔχῃ προηγηθῇ ἡ κατάλληλος προεργασία ἀπὸ ἀρμόδιον κεντρικὸν ὄργανον. Δι' ὃ καὶ εἰς ὅλας τὰς σοβαρὰς ὁργανωμένας χώρας τοῦ κόσμου, ἡ οἰκονομικὴ τῶν ζωῇ ἔχει ἀπὸ πολλοῦ ἐδραιωθῇ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς τοιούτου ὄργανου, εἴτε Gosplan λέγεται, εἴτε «Council of Economic Advisers». Καὶ παρ' ἡμῶν ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη αὕτη φυσικὰ· ἀλλὰ λόγῳ τῶν πάσης φύσεως κομματικῶν διαβρώσεων καὶ τῆς τάσεως ἐκάστου ὑπουργοῦ νὰ διατηρῇ ζηλοτύπως τὴν αὐτονομίαν του, ἡ πρώτη σχετικὴ ἀπόπειρα—ἡ τοῦ προπολεμικοῦ Α.Ο.Σ.—ἡ χρηστεύθη ἐξ ὑπαρχῆς διὰ τῆς δοθείσης εἰς αὐτὸ συμβουλευτικῆς ἀπλῶς ἀρμοδιότητος· ἡ δὲ δευτέρα, ἡ μεταπολεμικὴ, τοῦ «Ὑπουργείου Συντονισμού», ἔλαβεν ἀμέσως

σχεδὸν τὸ χαρακτηρὰ ἐνὸς νέου Ὑπουργείου διεκδικούντος δι' ἑαυτὸ τὰς ἀρμοδιότητας τῶν ἄλλων καὶ σταθερῶς ἀντιδικούντος πρὸς αὐτά. Ἀποτέλεσμα μοιραῖον ὅλων τούτων ὑπῆρξεν ὅτι ἡ διαχείρισις καιρίων διὰ τὸ κράτος ὑποθέσεων ὅπου ὑπείσρχονται πάσης φύσεως θέματα καὶ ἀρμοδιότητες, γίνεται κατ' οὐσίαν μεταξὺ Ὑπουργοῦ καὶ ἐνὸς τῶν Διευθυντῶν του. Ὅτι αὕτῃ ἡ κατάστασις ὁδηγεῖ εἰς τὴν πλέον τραγελαφικὴν ἀσυναρτησίαν ὅπου ὁ πρῶτος τυχὼν ἐν μονίμῳ ἀποστολῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν «καθηγητῆς μετὰ λειολογίας» ἀναγορεύεται εἰς ἀνεπίσημον οἰκονομικὸν ταχυδακτυλουργὸν τῆς κυβερνήσεως καὶ μονοπωλεῖ τὴν τεχνικὴν διαφώτισιν αὐτῆς, καὶ ὅπου αἱ ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργείων γρονθοκοποῦνται διαρκῶς καὶ οἱ Ὑπουργοὶ ἀναγορεύουν ἑαυτοὺς εἰς ἀνεξαρτήτους ἡγεμόνας τοῦ διοικητικοῦ τῶν τομέων τὸν ὅποῖον διαχειρίζονται, δὲν χρειάζεται νὰ ὑπομνήσωμεν. Ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἐνὸς τοιούτου οἰκονομικοῦ ἐγκεφάλου ὅπου νὰ συμμετέχουν ὅλαι αἱ καίριαι λειτουργίαι τοῦ κράτους καὶ μὲ τὸ κύρος ἀνωτέρας ἱκανότητος καὶ ἠθικῆς περιοπῆς λειτουργῶν, νὰ ἐξετάζωνται τὰ μεγάλα συμφέροντα τῆς χώρας, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, στερεῖ τὸ Κράτος καὶ τὰς κυβερνήσεις του μιᾶς ἀπαραιτήτου ἀσπίδος τόσο κατὰ τῶν καταδολιεύσεων ὅσον καὶ κατὰ τῶν ἀδίκων διασυρμῶν. Αἱ διόφοροι ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως κυβερνήσεις δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν τοιαύτης φύσεως «χειροπέδη» καὶ συνετέλεσαν ὅλαι εἰς τὴν ἀχρήστευσιν πάσης σχετικῶς ἀναληφθείσης πρωτοβουλίας. Ἐπλήρωσαν ὅμως ὅλαι ἀλληλοδιαδόχως τὸν φόρον τῆς δυσφημίσεως τὸν ὅποῖον ἡ ἀφροσύνη τῶν αὐτῶν συνεπέφερε. Πρὸ παντός ὅμως τὸ Κράτος καὶ ἡ κοινωνία, πληρώνουν τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ἀσυναρτησίαν τῆς καθημερινῆς οἰκονομικῆς μας ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν ἀβεβαιότητα τὴν ὅποιαν ἐπιθέτει ἐπὶ οἰασδήποτε ἀποφάσεώς τῶν.

* **

Ἄλλ' ἐνῷ ἀφήκεν οὕτω ἀσυμπλήρωτον τὸν κρατικὸν μηχανισμόν εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς καιριωτέρους ἀρμούς, ὃν ἡ σύγχρονος οἰκονομικο-κοινωνικὴ ἐξέλιξις κατέδειξε τὴν ἀνάγκην, ἡ Κυβέρνησις διεσάλευε συγχρόνως καὶ ὅ,τι εἶχεν ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ κύρος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Διοικήσεως. Ὅλαι αἱ κοινοβουλευτικαὶ κυβερνήσεις ἐπιδιώκουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν κομματικὴν διάβρωσιν τῆς Διοικήσεως. Ἄλλ' ἕως πρό τινος τὸ κακὸν περιωρίζετο εἰς τὴν προώθησιν ὀλίγων εὐνοουμένων εἰς «ἐμπιστευτικὰς» θέσεις, τὴν ἀχρήστευσιν τῶν κομματικῶς ἐπισφαλῶν καὶ τὴν ἐξοικονόμησιν ὀλίγων δεκάδων ἢ ἑκατοντάδων ἀσέμων θεσιθρηῶν. Σήμερον—καὶ ἐν τούτῳ ἡ συμβολὴ τῆς παρούσης κυβερνήσεως ὑπῆρξεν ἀληθῶς καταστροφικὴ—ἐπλήγη αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς διοικήσεως καὶ ἡ προσωπικὴ ἀξιοπρέπεια τῶν στελεχῶν τῆς. Ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τοῦ πλέον ἀχαλινώτου κομματισμοῦ τοῦ παρελθόντος, εἶχε παραμείνῃ ὀρθιον τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς διοικήσεως· δὲν ἦσαν σπάνια αἱ περιπτώσεις ὅπου πανίσχυροι κυβερνῆται ἀκούοντες τὰς ἀντιρρήσεις ἀνωτάτων κρατικῶν λει-

τουργών, τὰς ἐσέβοντο καὶ ὅταν ἀκομὴ δὲν τὰς υἱοθέτουν καὶ ἐκαλλιέ-
γουν φιλαρέσκως τὰς συνηθείας ἀνωτερότητος ἀπέναντι τῶν κομματικῶν
ἀντιπάλων τῶν. Σήμερον, ἐν ὑπόκωφον καθεστῶς προσωπικῆς βεντέττας
ἐπεβλήθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συγκροτήσεως τῆς παρούσης Κυβερ-
νήσεως, τὸ ὅποῖον ἀπεξένωσεν αὐτὴν τῶν καλυτέρων συνεργατῶν, ἔφερεν
εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὰς πλέον ἀπιθάνους ἀσημότητας, καὶ μετέβαλεν εἰς
ψοφοδεῆ ἑτεροκίνητα τὰ ὑπηρεσιακὰ συμβούλια καὶ τὰς κορυφὰς τῆς διοι-
κητικῆς ἱεραρχίας. Μὲ ἀπίστευτον προσωπικὴν ἐμπάθειαν ἐξυβρίζοντο δημο-
σίᾳ ἀνώτατοι στρατιωτικοί· ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοὶ διεπομπεύοντο
μὲ τὴν διεξαγωγὴν διοικητικῶν ἀνακρίσεων ὑπὸ ὀργάνων τῆς Δικαιοσύνης
χωρὶς δύο ἔτη μετὰ τὴν ἔναρξιν αὐτῶν νὰ ἔχη δοθῇ τέρμα οὔτε εἰς μίαν
ἐξ αὐτῶν. Διάφοροι πάσης φύσεως κομματικοὶ πράκτορες ὑπείσῃρχοντο ἐπὶ
συμβάσει εἰς τὴν διοίκησιν ὑπὸ μορφὴν εἰδικῶν συμβούλων. Καὶ ὅ,τι ἀπέ-
μεινεν εἰς ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀτομικὴν ὑπερηφάνειαν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ
ὑπαλληλικοῦ κόσμου, καταβαραθροῦται καθημερινῶς πρὸ τῆς λαιμητόμου
τοῦ νόμου 2500, ἡ ὁποία στηθεῖσα εἰς τὸ μέσον τῆς Πολιτείας διὰ νὰ γίνῃ
τὸ σύμβολόν τοῦ ἐξαγνισμού. . . . ἔλησμονήθη ὡς ἐγκαταλελημένη συσκευὴ
θανάτου ἐν μέσῳ πανικοβλήτων πολιτῶν διὰ νὰ διαταράσῃ ἀπλῶς τὸν
ὕπνον τῶν κακῶν καὶ τῶν καλῶν ὁμοῦ.

Ἄλ' ὅταν ἡ Διοίκησις παύσῃ νὰ ἀποτελῇ τὸν ἀνασχέτικόν φραγμὸν
τῶν κομμάτων καὶ μεταβάλλεται εἰς τρομοκρατημένον ἐκτελεστικὸν ὄργανον
τῶν, ὅταν ὁ πολίτης παύσῃ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ,
ὅλα γύρω μας καθίστανται διαβλητὰ καὶ βαρεῖα ἐπικάθηται εἰς τὰ στήθη
τοῦ λαοῦ ἡ δυσπιστία δι' ὅσα συντελοῦνται. Κλονίσασα εἰς τὰ θεμέλια
τοῦ τὸν διοικητικὸν μηχανισμόν τῆς χώρας, ἡ Κυβέρνησις ἤνοιξε διάπλατα
τὰς πύλας πρὸς ὅλας τὰς δυσφημῆσεις. Τὸ ὅτι δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἐκεῖ ἀνα-
ποτρέπτως ὠδήγουν οἱ φατριασμοὶ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Διοικήσεως εἰς
τὰς βεντέττας τοῦ πρώτου τυχόντος κομματικοῦ ἐνεργουμένου, ἀποτελεῖ τὸ
θανάσιμον, τὸ ἀνεπανόρθωτον ἴσως κακὸν τὸ ὅποῖον ἐπροξένησεν εἰς τὴν
τὴν χώραν. Διότι τίποτε δὲν εἶναι πλέον εὐπαθὲς ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην
ἐνὸς λαοῦ εὐφραντάστου ρέποντος πρὸς τὴν συκοφαντίαν καὶ τίποτε δὲν
χρειάζεται περισσότερον πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ ἔντονον καὶ συστηματι-
κὴν καλλιέργειαν καὶ στοργήν. Τὸ ἔργον τοῦ 1910, τοῦ ὁποῦ παρὰ τὸν
ἐπακολουθήσαντα διχασμὸν εἶχομεν ἀρχίσῃ νὰ βλέπωμεν τοὺς καρπούς, τὸ
ὅποῖον ἐπροστάτευσαν αἱ ἀπὸ τοῦ 1926 μέχρι τοῦ 1935 κυβερνήσεις, ἐσε-
βάσθη ἡ Δικτατορία, καὶ ἀφῆκεν ἀνέπαφον ἡ θεομηνία τοῦ συμμο-
ριτικοῦ πολέμου, ἔμελλε νὰ δηλητηριασθῇ εἰς τὰς ρίζας του, ἀπὸ ἐκείνους
ἀκριβῶς οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς καλὰς καὶ ἡρωϊκὰς ἡμέρας τῶν ἐπιθήκειζον μὲ
τὰ συνθήματα τοῦ 1909. Καὶ πράγματι—ὅπως ὑπεσχέθησαν—μὴ ἀληθῆς
ἐπανάστασις, ὅπως ἐκείνη, συνετελέσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν... Πρὸς τὴν
ἀντίθετον ὁμῶς ἀτυχῶς κατεύθυνσιν...

* *

Ἐχει ὁμῶς ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία τοὺς γραπτοὺς ἢ ἀγρά-
φους αὐτοματισμοὺς τῆς, ἀπὸ τὰς φυσιολογικὰς ἀντιδράσεις τῶν ὁποίων
διατηρεῖται ἐν τῇ πράξει ἡ νομιμότης καὶ κατωχυροῦνται τὰ δικαιώματα
τῶν πολιτῶν καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀρχόντων.

Μικραὶ καὶ ἄσχημοι αὐθαιρέσιαι ποῦ συγχωροῦνται τῶντι, καὶ παρέρ-
χονται ἀπαράτηρητοι ἐπὶ τινὰ χρόνον, καλλιεργοῦνται συχνότατα ἀπὸ τοὺς
ἐκλεκτοὺς τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ μεγάλαι καὶ συνεχεῖς καταδολιεύσεις, ἐξεγείρουν
τὴν «κοινὴν συνείδησιν», καθιστοῦν ἠθικῶς ἀδύνατον - ἢ ἀπλῶς
πολιτικῶς ἀσύμφορον - τὴν συγκάλυψιν καὶ τὴν ἀνοχήν τῶν. Καὶ οὕτω εἰς
τὴν ὑπάτην βαθμίδα τῆς πολιτικῆς τοῦ τόπου ἱεραρχίας λειτουργεῖ διὰ τῆς
ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τοῦ βουλευτοῦ ἢ ἀγράφος καὶ αὐτόματος αὐ-
τὴ ἐγγύησις κατὰ τῶν μεγάλων παρεκτροπῶν. Ἐπάνω εἰς τὸ δόγμα αὐτὸ
τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς συνειδήσεως τῶν συναποτελούντων τὴν πολιτικὴν
ἐξουσίαν, ὅλα ἐν ὑστάτῃ ἀναλύσει ἐδράζονται. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἀφῆκεν
ὄρθιον ἢ σημερινὴν κατάστασις. Ἡ συγκρότησις ὀργανωμένων κομμάτων -
ἔμμεσος συνέπεια τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ
τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων - ὑπέσκαψεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, διὰ τῶν συ-
νηθειῶν τῆς κομματικῆς πειθαρχίας, τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς συ-
νείδησεως τοῦ βουλευτοῦ. Ἡ μέσῳ καταλλήλων ἐκλογικῶν
συστημάτων, ὡς ἀντίδρασις κατὰ τῶν ἀθλιότητων τῆς ἀναλογικῆς, ὑπόθαλ-
ψις ὑπετροφικῶν πλειοψηφιῶν, τὴν ἀπετελείωσε. Καὶ ὁ Βουλευτὴς ἀντὶ νὰ
ἀποτελῇ διὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς συνειδήσεώς του μίαν ἀκατάπαυστον
ὑπόμνησιν διὰ τοὺς κρατοῦντας, μετεβλήθη εἰς ἐκτελεστικὸν ὄργανον ὅλων
τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν. Ὅταν οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἀσχάλλοντες δι' ὅσα
βλέπουν νὰ γίνωνται γύρω τῶν, περιορίζουν τὰς διαμαρτυρίας εἰς τὸν κύ-
κλον τῶν οἰκείων καὶ ἀποφεύγουν καὶ τὴν γειτνίασιν ἀκόμη πρὸς τοὺς κομ-
ματικῶς ὑπόπτους, ὅταν ὑπάλληλοι τῆς κομματικῆς γραφειοκρατίας τοὺς
νουθετοῦν ἢ τοὺς προειδοποιοῦν διὰ πᾶσαν «ἀταξίαν τῶν», καὶ τὸ σύν-
ολον αὐτῶν κύπτει ἀδιαμαρτυρήτως τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ τερατώδους ἐκλο-
γικοῦ νόμου τοῦ 1953, καὶ τῆς συνυφασμένης πρὸς αὐτὸν αὐξήσεως τῆς
βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως, τί ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἀνέπαφον ἀπὸ τὸ νο-
μικὸν σχῆμα τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐλέγχου καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν
ὁποῖαν δικαίως τὸ ἔθνος ἔτρεφε πρὸς τὴν Ἀντιπροσωπείαν τοῦ; Διότι βε-
βαίως μόνον ὡς σχῆμα λόγου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ λειτουργία αὐτὴ
τοῦ δημοσίου ἐλέγχου δύναται νὰ ἐξασκῆται ἀπὸ τὴν Ἀντιπολίτευσιν καὶ
μόνην, ἥτις ὅσονδήποτε πιστευτὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι καθίσταται, παραμέ-
νει κατὰ συνθήκην μίᾳ μειονοψηφίᾳ ἀνίσχυρος νὰ ὀδηγήσῃ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ
μόνη εἰς πολιτικὰς κυρώσεις.

* *

Αὕτη εἶναι ἡ ἀμείλικτος ἀνατομία τῆς κοινωνικῆς κρίσεως ἡ ὁποία
ἀναταράσσει τὴν συνείδησιν τῆς ὕγιους μερίδος τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ὁποῖαν
ἔφερεν ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ ὑπόθεσις Siemens.

Δέν αὐταπατόμεθα εἰς τὸ ὅτι ὁ κρατῶν σήμερον πολιτικός ὀργανισμός μας εἶναι δυνατόν νά συλλάβῃ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἔκτασει τὸ πρόβλημα καὶ νά τολμήσῃ ὅσα ἀποφασιστικά χρειάζονται νά γίνουν. Καὶ ἂν τὸ ἤθελε, τώρα εἶναι πλέον ἀργά.

Γράφομεν δι' ὅσους ἔχουν τὴν διάνοιαν καθαρὰν καὶ τὴν ψυχὴν γενναίαν πρὸς μεγάλας ἀποφάσεις. Τὸ ὅτι αὐτῶν ἡ πραγματώσις δέν κατέστη δυνατὴ διὰ τῆς σημερινῆς πολιτικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν δύναμιν καὶ τόσας ἐλπίδας ἐναπέθεσεν ὁ Λαός, θὰ παραμείνῃ τὸ ἀσίγαστον παράπονον τοῦ Ἑθνους καὶ ἡ ἀμελίκτος κατάρρα τοῦ δι' ὅσους συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀποτυχίαν τῆς.

Θὰ ἀποτελέσῃ ὁμῶς καὶ τὴν ὥραιότεραν ὑποθήκην δι' ὅσους θὰ θελήσουν νά συνεχίσουν τὴν μεγάλην καὶ ὠραίαν προσπάθειαν ἐξαγνισμού, τὴν ὁποίαν εἰς πείσμα ὅλων τῶν ἀπογοητεύσεων, ὁ Λαός ἀρνεῖται ἀκόμη νά ἐμπιστευθῇ εἰς τοὺς καραδοκοῦντας κοινωνικοὺς ἀνατροπείς.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

Η ΤΡΙΜΕΡΗΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ἡ τριμερὴς διάσκεψις τοῦ Λονδίνου ἀρχίζει κατ' αὐτὰς ὑπὸ τὰς δυσμενεστέρας τῶν συνθηκῶν, θὰ ἦτο πολὺ νὰ ἐλπίσωμεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς. Ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἐκβασίς τῆς θὰ διευκολύνῃ ἀπλῶς περαιτέρω διαπραγματεύσεις ἐντὸς καλυτέρων διαδικαστικῶν πλαισίων καὶ ὅτι δέν θὰ σημάνῃ σοβαρὰν ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως.

Τὰς ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἀπόψεις μας ἔχομεν σαφῶς καὶ μετὰ παρρησίας διαγράψῃ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν «Πολιτικῶν Φύλλων» καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Καθημερινῆς». Καὶ οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ἐννοήσουν τόσον τὴν εἰλικρίνειαν τῶν εὐχῶν μας ὅπως ἡ πολυτάραχος αὐτὴ ὑπόθεσις εὐρὴ διὰ τῶν φιλικῶν συνεννοήσεων τῆς ἀγγλικῆς πρωτευσούσης τὴν καλυτέραν δυνατὴν διευθέτησιν ὅσον καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐπιφύλαξιν μας ὅπως διαρκούσης τῆς παρούσης φάσεως τοῦ ζητήματος διατυπώσωμεν κρίσεις ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας καὶ τῶν περαιτέρω προοπτικῶν. Ὡς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ἀπὸ ἀγγλικῆς καὶ τουρκικῆς πλευρᾶς θὰ ἐπιδειχθῇ ἡ ἀπαιτούμενη κατανόησις διὰ νὰ εὐρῇ τὸ Κυπριακὸν τὴν φυσικὴν του λύσιν καὶ παύσῃ ἡ σήμερον δημιουργηθεῖσα δξύτης σχέσεων, ἥτις οὐ

δενὸς τὰ πραγματικά συμφέροντα ἐξυπηρετεῖ.

ΕΛΛΗΝΟ - ΤΟΥΡΚΙΚΑ

Τὸ ὅτι μία ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς εὗρηκε τὴν στιγμὴν κατάλληλον διὰ νὰ θέσῃ ζήτημα... Ἀνατολικῆς Θωράκης καὶ νὰ πλήξῃ τὴν Ἑλληνο-τουρκικὴν φιλίαν εἰς τὸ καιριώτερον καὶ εὐπαθέστερον ψυχολογικὸν σημεῖον τῆς, ἀφορᾷ βεβαίως ἐν πρώτοις τὴν ἐφημερίδα καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς. Ἀλλ' ὅτι οἱ ἐν προκειμένῳ ἀρμόδιοι δέν ἔθεωρήσαν ἐπιβεβλημένον νὰ εὗρουν τρόπον ἀποδοκιμασίας τῶν γραφέντων, ἀποτελεῖ πρώτου μεγέθους παράλειψιν. Ὅταν ἀνώτατοι διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι εὗρουν τὸν καιρὸν διὰ νὰ πολιτικολογῶν δημοσιογραφικῶς πρὸς ἱκανοποίησιν προσωπικῆς τῶν μνησικακίας, ἢ... νὰ μεταφέρουν πρὸς ἰδιωτικὸν τουρισμὸν τοὺς διπλωματικούς φακέλλους εἰς μακρυνὰς Πρεσβείας, θὰ ἡδύνατο νομίζομεν νὰ εὗρεθῃ μεταξύ αὐτῶν κάποιος «ἀρμόδιος ἐκπρόσωπος» τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, διὰ νὰ διαχωρίσῃ τὰς ἐπισήμους εὐθύνas καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ ὠρισμένα ἀποχαλινωθέντα δημοσιογραφικά ὄργανα εἰς τὴν τάξιν. Τὸ ἔργον Βενιζέλου—Ἀτατούρκ, εἶναι πάρα πολὺ πολύτιμον καὶ εὐπαθές, ὥστε χρειάζεται καθημερινὴν καλλιέργειαν καὶ ἐποπτεῖαν ἐκ μέρους τῶν ὑπευθύνων. Ἡ ἐποπτεία δὲ αὕτη

ἀποτελεῖ καθήκον ἀπὸ τὰ κυριώτερα διὰ τὴν κυβέρνησιν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς. Μόνον δὲ οἱ τελείως ἀγνοοῦντες τὴν ἰδιοτυπίαν τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων δύνανται νὰ ἀδιαφορῶσι πρὸς τοῦ ἀντικτύπου ὃν ἀναγκαστικῶς θὰ ἔχουν ἐν Τουρκίᾳ ἀρθρογραφία, ὡς ἡ τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ λεβέντικος δυναμισμὸς ὠρισμένων ἐκ τῶν διπλωματῶν μας εὗρισκῃ εἰς τὴν ἀρθρογραφίαν αὐτὴν πιστὸν διερμηνευτὴν τῶν αἰσθημάτων τῶν. Ἀλλὰ δέν ὑπάρχει κανεὶς ἀνώτερος καὶ πολιτικῶς ὑπεύθυνος διὰ νὰ τοὺς ὑπομνήσῃ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἀρκετοὶ «δυναμιστοὶ» πατριῶται, διὰ νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀλλοφροσύνην τῶν κατὰ τρῶπον μάλιστα πολὺ οὐσιαστικώτερον ἀτυχῶς εἰς βάρος τῶν συμφερόντων τοῦ Ἑθνους μας.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΥ ΠΡΩΘΟΥ ΠΟΥΡΓΟΥ

Δέν ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ χειρότερα συνέχεια εἰς τὰ ἐκατέρωθεν διαπραττόμενα ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ δημοσιογραφικὰ ὀλισθήματα ἀπὸ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς ἀναχωρησάσης Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας, ὁ κ. Μεντερές. Ἡ εὐκαιρία, τὰ ἐπιχειρήματα καὶ ὁ τόνος τῶν λόγων τοῦ θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐξελέγησαν ἀπὸ σκοποῦ διὰ νὰ προκαλέσουν βιαίαις ἀντιδράσεσι ἐν Ἀθῆναις καὶ νὰ τραυματίσουν εἰς τὰς ψυχολογικὰς ρίζας τῆς τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν φιλίαν. Μὲ τὴν ἰδίαν παρρησίαν μὲ τὴν ὁποίαν κατεδικάσαμεν τὰς δημοσιογραφικὰς παρεκτροπὰς ὀρισμένων ὀργάνων τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, δυνάμεθα νὰ ἐκφάσωμεν τὴν ἐκπληξίν μας, ὅτι ὑπεύθυνος πολιτικὸς ἀνὴρ ἠθέλησε νὰ προβάλῃ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεως τοῦ δημοσίου μίαν ἀντιδικίαν, ἡ ὁποία περιοριζομένη ἕως τώρα εἰς τὰ σχόλια μερίδος τοῦ τύπου, περιορίζετο καὶ ὡς πρὸς τὴν σημασίαν καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀντικτύπους τῆς. Ἡ «ρητορικὴ διπλωματία» ἔχει ἤδη γίνῃ αἷτιος πολλῶν δεινῶν, ὥστε στοιχειώδης φρόνησις νὰ ἐπέβαλλε τὴν ἀχρήστευσίν τῆς προκειμένου περὶ τῶν Ἑλληνο-τουρκικῶν ζητημάτων. Θὰ ἡδύνατο ἄλλως τε προκειμένου νὰ θελῇ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ὁ κ. Μεντερές νὰ ἀναζητήσῃ ἄλλαχού ἐπιχειρήματα παρὰ εἰς τὸ μορμολύκειον τοῦ Ἑλληνικοῦ

Ἱμπεριαλισμοῦ τὸν ὁποῖον μόνον πλήρης σύγχισις ἐννοιῶν καὶ καταστάσεων δύναται νὰ συνταυτίσῃ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν ἐθνικοτήτων, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀκριβῶς καὶ ἐστηρίχθη τὸ «ἐθνικὸν συμβόλαιον» καὶ τὸ κράτος τοῦ Κεμάλ.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΥ

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἐξαναστασμοῦ εἰς παραιτήσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου μας Τύπου ἐν Λονδίνῳ ἀποτελεῖ μίαν χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν ἀποσυνθέσεως, τῆς Διοικήσεως. Διότι τίποτε ὀλιγώτερον δέν δύναται νὰ σημαίνουν τοιοῦτου εἶδους ἀδικοὶ διασυρμοὶ ὑπαλλήλων οἱ ὁποῖοι κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ὑπηρετήσαν τὴν χώραν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μετ' αὐταπαρνήσεως, καὶ παραδειγματικῆς ἱκανότητος. Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν ἀσυγχώρητον ἐπιείκειαν πρὸς ἀνικάνους ἢ πταίστας, ὁ ἄδικος διασυρμὸς πληγώνει βαθύτατα τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης, καταδεικνύει εἰς ὅλους ὅτι καμμία αὐταπάρνησις δέν ἀρκεῖ διὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν φιλότιμον ὑπάλληλον καὶ καταντᾷ οὕτω νὰ υποβιβάζῃ τὴν ὑπαλληλικὴν συνείδησιν εἰς τὴν κατωτάτην στάθμην τῆς ἀδιαφορίας καὶ τοῦ καιροσκοπισμοῦ. Ὁ κ. Χουρμούζιος εἰς μυρίας περιπτώσεις ἐπέδειξε δραστηριότητα καὶ ἱκανότητα ἀξίας πάσης τιμῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Κύπρου ὁμῶς—διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπετιμήθη δι' ὑπηρεσιακῆς ἐγκυκλίου—ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ὡς Κυπρίου, ὑπερέβη ὅλας τὰς ἄλλας, δι' ὅ καὶ δικαίως ἡ ἐθναρχία τοῦ εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς. Θὰ ἔπρεπε δὲ νὰ εἶχε πολὺ σκληρὰν τὴν ἐπιδερμίδα διὰ νὰ μὴ θιγῇ βλέπων τὸν Ὑπουργὸν τοῦ νὰ τοῦ γράφῃ ὅτι... «μέχρις ὥρας δέν ἀντελήφθημεν καμμίαν ἰδιαιτέραν δραστηριότητα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωσκοπῶν»!!! καὶ νὰ ἀποστείλῃ μάλιστα δι' ἐγκυκλίου τὴν ἐπιτίμησιν αὐτὴν εἰς ὅλον τὸ ἐν τῇ ξένῃ προσωπικὸν τύπου διὰ νὰ λάβῃ γνῶσιν!!! Ἐὰν ὅπως θέλομεν νὰ πιστεῦωμεν ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐξ ἀβλεψίας ἢ κακῶν εἰσηγήσεων τὸν ἠδίκησε, κατ' οὐδὲν θὰ ἐμειοῦτο ἐὰν μετὰ παρρησίας τὸ ἀνεγνώριζε καὶ τὸν ἀπεκαθίστα.

Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα βεβαίως ἐπεῖτα ἀπὸ τὴν περίπτωσιν Μερτικοπούλου καὶ τόσας ἄλλας, δέν μᾶς ἐκπληττουν. Ὅ,τι μᾶς ἐξέ-

πληξεν ἀντιθέτως λίαν εὐχαρίστως, εἶναι ὅτι εὐρέθη εἰς ὑπάλληλος καὶ μάλιστα πτωχὸς καὶ ἄνευ ἡχηρῶν τίτλων ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως διὰ τὰ ἐπιδείξει τὴν εὐθιμίαν ἣν ἐπέδειξε. Ὁ «ἐξυγιαντικὸς» νόμος 2500 δὲν ἐπρόφθασε φαίνεται νὰ μεταβάλλῃ ὅλην τὴν ὑπαλληλίαν μας εἰς ψοφοδεεῖς καὶ καιροσκοποὺς. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ μόνον χαρμώσουν συμπεράσμα εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Ὅσον διὰ τὴν «ἀνόρθωσιν τῆς διοικήσεως» καὶ τὰ παρόμοια τὰ ὅποια ἡ παροῦσα κυβέρνησις, ἔπειτα ἀπὸ ὅλας τὰς προκατόχους τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε σοβαρῶς τὴν ἐπιστεύσαμεν. Χρειάζεται ἄλλας μεθόδους, ἄλλο πνεῦμα, ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ ἕως ὅτου συγκεντρωθῶν ὅλοι αὐταὶ αἱ προϋποθέσεις, ἡ κωμωδία καὶ ἡ ἐξαπάτησις θὰ συνεχίζονται.

ΤΟ ΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ

Δὲν θὰ συζητήσωμεν βεβαίως σοβαρῶς τὴν ἐξαγγελιομένην πρόθεσιν ὑποβιβασμοῦ τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας τῶν πρεσβευτῶν ὅστις φαίνεται ἐγγίζων τὴν πραγματοποιήσιν του. Εἰς στιγμὰς ὅπου ἡ στοιχειώδης οἰκονομικὴ φρόνησις ἐπιβάλλει τὴν ἀποφυγὴν δημιουργίας νέων συνταξιούχων καὶ τοιούτων καὶ ἄλλων παραπλησίον μεθόδων, αἱ δὲ συνθήκαι τῆς ζωῆς εὐρύνουν αἰσθητῶς τὰ ὅρια ἀποδοτικότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ προσφυγὴ εἰς τοιοῦτου εἶδους μέτρα ἐκκαθαρίσεως φέρει πάρα πολὺ φανεράν τὴν σφραγίδα τῶν ἰδιοτελῶν προθέσεων ὠρισμένων νεωτέρων, ὥστε νὰ ἐκλάβωμεν σοβαρῶς τὰ ἐξεζητημένα ἐπιχειρήματα των.

Ἐχει βεβαίως πάντα λόγον ἡ Κυβέρνησις νὰ θέλῃ νὰ ἐκκαθάρσῃ τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν ἀπὸ Πρεσβευτῶν ἀποδείγμενης ἀνεπαρκείας, τινὲς τῶν ὁποίων ἀνεσῶρθησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀτυχῶς ἐκ τῆς ἀφανείας διὰ τὰ χρησιμοποιηθῶν εἰς σημανινοῦσας θέσεις πρὸς συνεχῆ διαδόμειυσιν τῆς σοβαρότητος τῆς χώρας μας, ἄλλοι δὲ ἀμνηστευθέντες διὰ τὸ κακὸν παρελθόν των, ἐκφράζουν τῶρα τὴν ἐναντί της νομιμοφροσύνην των, μὲ τὸ νὰ δίδουν εἰς προσωπικότητας τῆς ἀντιπολιτεύσεως

στοιχεῖα διὰ νὰ καυτηριάξουν τὴν κυβερνητικὴν πολιτικὴν.

Ἄλλ' ἔχει πρὸς τοῦτο τὸν εὐθύν, ἀνδρικόν, δίκαιον τρόπον, τοῦ προσωπικοῦ ἐκαστοῦ κολασμοῦ: τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν καθηκόντων τῶν ἀναξίων ἐπὶ τῇ βάσει ἡτιολογημένης ἐκθέσεως. Ἄν δυσχαιραίνεται εἰς τοῦτο, ἅς διευκολύνῃ τὴν εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους ἀπόσπασιν τῶν περιττευόντων... Ὑπάρχουν πολλοὶ ὄρεινοὶ δῆμοι τῆς μεθορίου τῶν ὁποίων ἡ ἀσφάλεια θὰ εἶχε πολλὰ νὰ κερδίσῃ διὰ τῆς ἀποσπάσεως ὠρισμένων νεωτάτου τύπου διπλωματῶν μας! Μόνον κακαὶ συνειδήσεις ἐπιζητοῦν νὰ καλυφθοῦν ὀπισθεν τοῦ ὁδοστρωτήρος τοῦ ὑποβιβασμοῦ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὅστις ὅπως ὅλη ἡ σύγχρονος ἱστορία μας ἔχει καταδείξει, καταλήγει ἀναποτρέπτως εἰς τὴν «ἀποκατάστασιν» ὅλων τῶν ἀπομακρυθέντων, κακῶν ἢ καλῶν, τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ στελεχῶν καὶ τὴν διαιώνισιν τῶν μεταξὺ ὑπαλλήλων ἀντεκδικήσεων.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀντελήφθη ὅτι παρασύρεται εἰς μέγα ὀλισθημα ἀπὸ εὐαρίθμους ἀνυπομόνους νεωτέρους. Οἱ ἀνώτατοι ὅμως λειτουργοὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν περὶ τούτου οὐσιαστικὴν εὐθύνην, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τῆς τὸ ὑποδείξουν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν καθηκόντων των, ἂν εἰσληγῇ τῶν ἐπὶ τοιούτων θεμάτων δὲν γίνονται ἀποδεκταί. Διότι δὲν πρόκειται περὶ προαγωγῶν ἀρχαιοφυλάκων· πρόκειται περὶ μέτρου τοῦ ὁποῖον θὰ τραυματίσῃ βαθύτατα τὸν διπλωματικὸν κλάδον. Καὶ μόνον μετὰ αὐτὴν στάσιν δημόσιοι λειτουργοὶ τιμηθέντες διὰ μεγάλων ἀξιομάτων, δύνανται νὰ διατηρήσουν τὸν σεβασμὸν τῆς κοινῆς. Ἐχει δὲ τοῦτο κάποιον ἀξίαν καὶ διὰ τὴν σήμερον, καὶ διὰ τὴν αὔριον.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Εἶναι γνωστὸν τι ἀπέδωκε καὶ πῶς ἐκαλύφθη τὸ μετὰ τόσων τυμπανοκρουσιῶν καὶ διαφημίσεων ἐκδοθὲν ἐσωτερικὸν δάνειον Μαρκεζίνῃ, εἰς τὸ ζηντὴ τῆς δόξης τοῦ Συναγερμοῦ, πρὸς ἀναστήλωσιν δῆθεν τῆς ἐσωτερικῆς πίστεως. Δὲν ἐπέρασαν ὀλίγαι ἑβδομά-

ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

«Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς ἐγκεῖται ἐν τῇ ἱκανότητι τοῦ θυσιάζειν πλεονεκτήματα ἐπ' ὠφελείᾳ ἡθικῶν ἀξιών· ἐν τῷ οἰκειοθελεῖ αὐτοπεριορισμῷ, οὐχὶ καθ' ὑπαγόρευσιν μόνον τῆς λογικῆς, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ κράτος ἐνδομύχου καλωσύνης».

(Burckhardt)

Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἅγις Ταμπάκοπουλος. Φύσις πολυσύνθετος καὶ ζωηρά, ἐνεφάνιζε πολλὰς πλευράς, καὶ ἐπεξέτεινε πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις τὴν ὀργῶσαν δραστηριότητά του. Ἀλλὰ ὅλα ὅσα ἐπραξεν ἢ εἶπεν, ἀποκοτῶν μίαν ἐσωτερικὴν ἐνότητα ὑπὸ τὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ κυριαρχούντος χαρακτηριστικοῦ τῆς ψυχῆς του: «τοῦ οἰκειοθελοῦς αὐτοπεριορισμοῦ, οὐχὶ καθ' ὑπαγόρευσιν μόνον τῆς λογικῆς, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ κράτος ἐνδομύχου καλωσύνης».

Ὑπῆρξε, τῶνόντι, δραστήριος χωρὶς ἐγωῖσμόν, βίαιος χωρὶς κακίαν, καρτερικὸς χωρὶς πικρίαν· ὑπῆρξεν ἱπποτικὸς καὶ ἀμνησικακὸς ὡς ἀντίπαλος, ἀπλοῦς καὶ ἀπροσποίητος ὡς εὐπατρίδης. Μόνον μία του ἀρετὴ ὑπῆρξεν ἀδέσμευτος, ἀσυγκράτητος, ἐκφεύγουσα πλήρως τῶν ὁρίων τῆς ψυχικῆς ἁρμονίας: ἡ ἀπεριόριστος ἀφοσίωσις εἰς τὰ ὑψηλά του ἰδανικά καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους δεσμοὺς τοὺς ὁποῖους ἐδημιούργουν γύρω του.

Δι' αὐτὸ καὶ οἰκιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ διαστάσεις τὰς ὁποίας ἕκαστος ἐξ ὧν τὸν ἐγνώρισαν θι θελήσῃ νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν του προσωπικότητα, ὁ Ἅγις Ταμπάκοπουλος, θὰ ἀφίσῃ εἰς τὴν σημερινὴν στυνγὴν καὶ ἀκαλαίσθητον κοινωνίαν μας ἐν ἀνεξίτηλον ἴχνος: θὰ μαρτυρῇ ἕως ἐκεῖ πού θὰ φθάσῃ ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων, ὅτι δὲν ἐξέλιπε τελείως τὸ γένος, ἐκείνων οἱ ὅποιοι γνωρίζουν χωρὶς στόμφον καὶ χωρὶς ἰδιοτέλειαν νὰ ὑπηρετοῦν ὑψηλὰ ἰδανικά. Ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποῖους ὑψίστη εὐδαιμονία δὲν εἶναι τὰ ὀφέλη καὶ τὰ κατορθώματα, ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ θαλπωρὴ τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ἀφο-

δες καὶ διεψεύδοντο αἱ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις. Ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν καθ' ἐκάστην μᾶς ἔρχονται διαμαρτυρίαι ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν δέχεται πλέον τὰς ὁμολογίας τοῦ Δανείου πρὸς ἐξόφλησιν χρέους. Ἄλλ' οὐτε γίνονται δεκταὶ αἱ ὁμολογίαι ὡς ἐγγύησις εἰς τὰς πάσης φύσεως δημοπρασίας, παρὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὑπόσχεσιν καὶ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἐμπαιγμὸς αὐτὸς γίνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην, δὲν παύομεν νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ ἀναστατήσεως τῆς κρατικῆς πίστεως!

Καὶ ἕνα ἄλλο. Ἐνῶ τὸ παραγωγικὸν δάνειον ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐνιαῖον, τόσον κα-

λὰ ἐμελετήθη (!!), ὥστε λόγῳ τῆς διαφόρου μετοχῆς τῶν ὁμολογιῶν εἰς τὰς κληρώσεις, νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον διάφορον τιμὴν μεταξὺ ἀπλῶν καὶ πολλαπλῶν ὁμολογιῶν. Ὅσοι ἐπίστευαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ κράτους ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθῶν ἀπλῶς ὁμολογίας εἰδὼν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τὴν φαιδύσιν τῆς ἐπενδύσεώς των κατὰ 14 τοῖς ἑκατόν!

Καὶ διερωτῶνται οἱ κομιστὰι πρὸς τί ἡ ἀναγραφὴ ὡς ἀξίας τοῦ ποσοῦ τῶν 5 δολλαρίων ὅταν οὐτε σὲ τιμὴ 120 δραχμῶν δὲν δύνανται οἱ χωρικοὶ νὰ τὰς διαθέσουν εἰς τὰς ἐπαρχίας;

σίωσις, καὶ ἡ θυσία. Δὲν ἦτο ἥσυχος, δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον ἐὰν δὲν εἶχε κατὰ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου νὰ ἀγωνισθῇ, κατὰ διὰ τὸ ὁποῖον νὰ προσφέρῃ ἐνθουσιασμοὺς καὶ θυσίαν. Καὶ μὲ αὐτὸ ὠλοκλήρῳ τὴν προσωπικὴν του εὐτυχίαν.

* *

Ἠκολούθησε τὸ ἰδικό του ξεχωριστὸ μονοπάτι εἰς τὴν μεγάλην πορείαν τῆς γεννεᾶς μας ἀπὸ τοῦ διχασμοῦ τοῦ 1915 μέχρι τῆς ἐποποιΐας τοῦ 1940, τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας. Τὰ πρῶτα του νεανικά βήματα ὡς ἐπιστήμων καὶ πολιτικός, τὰ ἔκαμε μαζὺ μὲ τὸν κόσμον τὸν ὁποῖον συνέταξε γύρω ἀπὸ τὴν μεγάλην μορφήν τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ἐθνικὸς διχασμὸς. Ἐκεῖ τὸν εἶχον τοποθετήσῃ ἡ καταγωγή του ἡ πνευματικὴ κατάρτισις καὶ οἱ ἀνθρώπινοι δεσμοὶ του.

Ἐξῆσε μὲ ὅλην τὴν ὁρμητικότητά τῆς νεανικῆς του ψυχῆς, τὴν ρομαντικὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ὅπου ἀκόμη καὶ τὰ ἐρείπια καὶ αἱ ἀσχημίαι ἐξωραΐζοντο ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐθνικά θέματα ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων κατεσπαράσσεται ἡ Ἑλλάς· ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἄφινον τὰ μικροσυμφέροντά των διὰ νὰ στρατευθοῦν, νὰ ἐπαναστατήσουν ἢ νὰ τυφεκισθοῦν διότι ἡ Ἑλλάς ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ εἰς πόλεμον ἢ νὰ μείνῃ οὐδέτερά, διότι τὸ Σύνταγμα παρεβιάζετο, ἢ διότι τὸ Στέμμα ἦτελειτο.

Μὲ τὴν χαρὰν τῆς νεότητος, τὸ χιούμορ τοῦ σπινθηροβόλου πνεύματος καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς ἀνεξικακίας, ὁ Ἅγιος Ταμπακόπουλος, ἔπερασε ὅμως τὴν ἡφαιστειώδη αὐτὴν ἐποχὴν, χωρὶς νὰ ἀφίση κενὰ εἰς τὰς τάξεις τῶν παλαιῶν φίλων του, χωρὶς νὰ κληρονομήσῃ ἀθεράπευτα τραύματα διὰ τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν του.

Καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1922, ἦλθεν ἡ ἀνάνηψις, καὶ ἤνοιξαν οἱ δρόμοι διὰ μίαν νέαν ἐποχὴν, ὁ Ἅγιος Ταμπακόπουλος ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πρῶτους οἱ ὁποῖοι χωρὶς δυσκολίαν ἐγύρισαν τὸ φύλλον τῆς πολιτικῆς μας ἱστορίας. Ἐξεπέρασε χωρὶς ἐνδοιασμὸν τὴν «ἀντιβενιζελικὴν» νοοτροπίαν του. Αἱ παλαιαὶ ἰδεολογικαὶ ἀντιθέσεις αἵτινες ἀπετέλουν τὸ ὑπόβαθρον τοῦ διχασμοῦ τοῦ 1917, εἶχον σαρωθῇ ἀπὸ τὰ νέα προβλήματα. Ἡ ἐπικλησις «ἰδεολογικῆς» ὀρθοδοξίας εἶχε καταντήσῃ προπέτασμα διὰ πάσης φύσεως κομματικῆς καὶ προσωπικῆς καταστάσεως· ἡ θρησκεία εἶχε γίνῃ δεισιδαιμονία. Καὶ ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ ἐντόνως καλλιεργούμενη ἀπὸ τοὺς ἀποζῶντας ἐξ αὐτῆς, ἔφερε τὴν χώραν εἰς ἀτελειώτους ὑποτροπὰς ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὅλα τὰ δόγματα ἔχανον τὴν ἀρχικὴν σημασίαν των, καὶ ὅλα, ἥρωες, ἄνθρωποι καὶ θεομοὶ ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἀνυποληψίαν. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς «ἀνακατατάξεως τῶν ἀξιών» τῆς «Umwertung Aller Werte». Τὸ βασιλικὸν δόγμα ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ὁ Ἅγιος Ταμπακόπουλος εἶχε ἔως τότε πολεμήσῃ, ἤλλαξε καὶ αὐτὸ περιεχόμενον καὶ ἀπεστολήν. Ἀπὸ σύμβολον μιᾶς ἐθνικῆς διαμάχης, ἔπρεπε τώρα νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀναγκαστικὴν διέξοδον τοῦ διχασμοῦ, τὸ μέσον ἀνασυνδέσεως τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Ἐπρεπε νὰ ἀποβάλλῃ τὰ «ἀντιβενιζελικά» συστατικά του, νὰ υἱοθετήσῃ ἀνεπιφυλάκτως τὰς ἀξιώσεις τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος *μὲ τὴν συμπαράστασιν τῶν κομμάτων εἰ δυνατόν, καὶ ἄνευ αὐτῆς*

ἐνάντην. Ὁ παλαιὸς Κωνσταντινικός, ἔγινε οὕτω νεομοναρχικὸς τύπου Charles Maurras. Εὐρέθη ὡς «ἐλευθερόφρων» καὶ ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν παλαιὸν ἀντιβενιζελισμόν, καὶ ὅταν ἡ Δημοκρατία τοῦ 1924, ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν της, ἤρχισε μὲ ἐλαχίστους ἄλλους φίλους, τὸν ἔντονον ἀγῶνα τῆς παλινορθώσεως. Μιᾶς ἄλλης παλινορθώσεως ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὠνειρεύοντο τότε τὰ ἀντιβενιζελικά κόμματα. . . . Ὁ Ι. Μεταξᾶς εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸ νέον πολίτευμα· ἡ λοιπὴ ἀντιπολίτευσις ἐσιώπα. Αὐτὸς ὅμως καὶ οἱ φίλοι του ἠκολούθουν τὸν νέον των δρόμον. Μία ἐπιστολή του εἰς τὴν «Πρωτῖαν» τῆς 6ης Μαρτίου 1931, ἀπεκάλυπτε τὴν ἔναρξιν τῆς ἰδεολογικῆς ἐκείνης προσπάθειας.

Τὰ «δημοκρατικά» πρωτοπαλλήκαρα τῆς ἐποχῆς ἀντέταξαν φυσικὰ τοὺς μύδρους των· τὰ ἀντιβενιζελικά κόμματα ἐνοχλούμενα ἀπὸ τὴν «πρόωρον» αὐτὴν ἀνακίνησιν πολιτειακοῦ ζητήματος, διαβλέποντα δὲ κάτω ἀπὸ τὸν νεοφανῆ αὐτὸν μοναρχισμόν, ἐγκατάλειψιν τῆς παλαιᾶς ἀντιβενιζελικῆς γραμμῆς, ἀντέδρασαν μὲ σοβαροφανεῖς ἀποδοκιμασίας ἢ μὲ τὴν «συνωμοσίαν τῆς σιωπῆς». Ἀλλὰ ἡ πρώτη ἐκείνη βολὴ εἶχεν ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν ἐπανειλημμένως ἀνεφέρετο εἰς τὴν «μοναρχικὴν κίνησιν» καὶ τοὺς ὀλιγαριθμοὺς ὁπαδοὺς της. . .

Ὁ σπόρος τοῦ ἰδανικοῦ εἶναι τῶντι ἀκατάλυτος. Ὅσοι γνωρίζουν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὴν ψυχολογίαν τῶν μαζῶν, ἔχουν δίκαιον νὰ τὸν φοβοῦνται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. Ἡ ἰδεολογικὴ κίνησις τῶν ἐτῶν ἐκείνων τοῦ φιλελευθέρου μεσουρανήματος, ἐσταμάτησε πρᾶγματι τὴν τελικὴν τακτοποίησιν ὅλων τῶν «ἀντιδραστικῶν» ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς νέας καταστάσεως· ἔδωκε ἐξηνήσεις εἰς τοὺς ἀκαθοδηγήτους, ἐκέντρισε τὸ ἐνδιαφέρον, ἐθέρμανε παλαιοὺς ἐνθουσιασμοὺς. Καὶ ὅταν βραδύτερον αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις ἐπέτρεψαν, ὁ σπόρος ἔδωκε τοὺς βλαστοὺς του, καὶ ἡ δικαίωσις ὑπῆρξε πλήρης. Τὴν 25ην Νοεμβρίου 1935, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐπανήρχετο εἰς τὸ θρόνον τῶν πατέρων Του. Ἡ δρᾶσις τοῦ Ἁγίου κατὰ τὰ θολὰ ἔτη 1934 καὶ 1935 ὑπῆρξεν ἀθόρυβος ὅσον καὶ σημαντικὴ. Τὸ νέον καθεστὼς πολλὰ ὀφείλει εἰς τὴν ἀνιδιοτελεῆ δραστηριότητά τοο. Ἀλλὰ ἀκολουθῶν μέχρι τέλους τὸν ἀδαμάντινον κανόνα τῆς ἰδεολογικῆς ἀταπαρνήσεως, ὁ Ἅγιος Ταμπακόπουλος, ἀπεσύρθη ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς. Δὲν ἐφιλοδόχησε, οὔτε ἐδέχθη τίποτε· δὲν ἠθέλησε νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ Ἡρακλέους τοῦ Στέμματος, ἢ νὰ ἀξιοποιήσῃ πολιτικῶς τὰς ὑπηρεσίας του· οὔτε κἂν ἐμνημόνευε τὴν πολυτιμὸν συνδρομὴν του εἰς τὰ γενόμενα. . . .

Ὁ Ι. Μεταξᾶς τὸν ἐπεστράτευσεν εἰς τὴν τιτάνειον προσπάθειάν του. Τοῦ προσέφερε ἀνεξάντλητον τὴν συνδρομὴν του. Ὅχι μόνον εἰς τὸν τομέα τῆς Δικαιοσύνης ὅπου ἔδωκεν ὅλον τὸ μέτρον τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀνωτερότητός του, ἀλλ' ὡς ἐμπνευσμένος συμπαραστάτης ὅλων τῶν στιγμῶν τῆς μεγάλης προσπάθειάς του. Εἰργάσθη μὲ πάθος ἀλλὰ καὶ μὲ εὐπρέπειαν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ κατέλιπεν ἔργα καὶ δὴ τὸν ἐπὶ αἰῶνα ἀναμενόμενον «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ» τὰ ὁποῖα εἰς πείσμα μυρίων ἀντιδράσεων παρέ-

μειναν ὡς θεμέλια τοῦ συγχρόνου δικαίου μας. Συμμετέσχεν ὁλοψύχως εἰς τὴν ἐντατικὴν ἐκείνην ἐργασίαν ἣτις κατέστησε δυνατὴν τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940. Καὶ ὅταν ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων ἐφάνη πρὸς στιγμὴν καταρρίπτουσα εἰς ἔρειπια τὸ ἔργον τοῦ Ι. Μεταξᾶ, μόνος ἐξ ὧν τότε εἶχον φωνὴν καὶ γραφίδα ἐν Ἑλλάδι, ἀντιμετώπισε τὴν ἐναντίον του δυσφημιστικὴν ἐκστρατείαν ὑποστηρίξας ἀφόβως τὸ ἔργον καὶ τὴν μνήμην του. Ἐστηλίτευσε μὲ πάθος τὴν ἀνίερρον προ-προσπάθειαν τοῦ ὑπὸ ξένην κατοχὴν διασυρμοῦ ἐνὸς ἔργου πρὸς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἀρρήκτως ἐμπελεγμένη ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 - 1. Ἀπέκρουσε μετ' ὀργῆς τὴν ἀθλίαν προσπάθειαν συνταυτίσεως τῆς ἐποχῆς τῆς Δικτατορίας καὶ τῆς ξένης κατοχῆς, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὰ τὰ ἀντιβενιζελικὰ κόμματα τοῦ 1946 δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιχειρήσουν· ἀπεκάλυψε καὶ ἐστιγματίσας τὸν ἀνόητον φαρισαϊσμὸν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φορτώνοντες εἰς μνήμην τοῦ Ι. Μεταξᾶ τὰ δεινὰ τῆς κατοχῆς, ἀπέδιδον ὅλα τὰ ἄλλα εἰς τὴν τύχην ἢ τὴν «αὐθόρμητον» ἔξαρσιν τοῦ ἔθνους καὶ ἐπεχείρουν νὰ κλείσουν διὰ τῆς βίας τὸ κεφάλαιον τῆς ἐποποιίας ἐκείνης πρὶν ἢ ροδίση κἄν τῆς νίκης ἢ αὐγῆς. Καὶ ὅταν ἡ στρατιωτικὴ μας ἡγεσία ἐπροπηλακί-ζετο καὶ τὸ ἔργον τῆς παρεδίδοτο βορὰ εἰς πάσης φύσεως ἐμπαθείας, μόνος αὐ-τὸς ἀνταπεξῆλθε ὁμιλῶν καὶ γράφων πρὸς Ἕλληνας καὶ ξένους πρὸς ἀποκατά-στασιν τῆς ἀληθείας.

Καὶ πάλιν ὁ ἀκατάλυτος σπόρος τῆς ἰδεολογίας ἀνθῆξεν εἰς ὅλας τὰ προ-σκαίρους θυέλλας· καὶ πάλιν ἡ δικαίωσις ἦλθε νὰ στέψη τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τοῦ δικαίου· ἄλλα καὶ πάλιν ἀκολουθῶν τὸν ἀδαμάντινον κανόνα τῆς ἰδεολογικῆς αὐ-ταπαρνήσεως, ὁ Ἅγις Ταμπακόπουλος ἀπεσύρθη εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς. Χωρὶς τίποτε νὰ φιλοδοξήσῃ, χωρὶς τίποτε, οὔτε κἄν μίᾳς ἀβρᾶς χειρονομίας ἀναγνωρίσεως νὰ τύχῃ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ζῶντας καὶ τιμωμένους ἔπειτα, εἶχεν ὑπερασπίσῃ ἄλλοτε εἰς τὴν δυστυχίαν των. . . .

* *

Καὶ ὅμως ὁ Ἅγις Ταμπακόπουλος ἔζησεν εὐτυχισμένος. Ὅχι ἀπλῶς διότι ἡ φύσις τὸν προδιέθετε διὰ τὴν χαρὰν, οὔτε κἄν διότι ἀπῆλause τοῦ μεγαλυτέ-ρου ἀγαθοῦ ἐξ ὧν ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἐπιφυλάσσει· τῆς ἀρμονίας τοῦ συζυγικοῦ βίου. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι ἀδιάπτοτος—ὅπως ἀδιάπτοτος ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ πρὸς τὰ ἰδανικά του αὐτοθυσία—ὑπῆρξε καὶ ἡ μυστικὴ χαρὰ ἡ ὁποία τὴν συνο-δεύει. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν κορυφὴν καὶ ἀκένωτον πηγὴν τῆς ζωῆς του, ἐγνώριζε πάντοτε τὴν δροσιὰν τῆς ἐλπίδος, ἦντλει τὴν δύναμιν, τῆς ἐγκαρτερήσεως, τὴν πηγαίαν ψυχικὴν ὑπεροχὴν ἡ ὁποία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀπροσπέλαστον εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ τοὺς χυδαίους. Μὲ αὐτὰ καθίστατο διαρκῶς νέος, ἀκατάβλη-τος εἰς τοὺς πόνους, γελαστὸς μέχρι τοῦ τέλους. Πέραν ἀπὸ τὸ ἀμείλικτον καὶ ἀγεφύρωτον ἐκεῖνο χάσμα τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον θὰ χωρίζῃ πάντοτε τοὺς κυνι-κούς, τοὺς ἐπιτηδείους, τοὺς ἡδονιστάς, καὶ τοὺς καιροσκόπους ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν τὴν ἀπύθμενον χαρὰν τῆς ἀνιδιοτελοῦς εἰς ἰδανικά ἀφοσιώσε-ως, ἔζησε διαρκῶς ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ διαρκῶς εὐτυχισμένος. Ἐκράτησε μέχρι τέλους τὴν μαγικὴν κλεῖδα τοῦ ἀνθρωπίνου προβλήματος· ἐκείνην ἡ ὁποία ἐπι-τρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ περνᾷ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἀπὸ τὴν πύλην τοῦ

καθήκοντος καὶ τῆς αὐτοθυσίας. Ἐκείνην τὴν ὁποίαν μᾶς παρέδωκεν ὁ Δημό-κριτος ἐν τῇ ἀθανάτῳ ταύτῃ διακρίσει μεταξὺ ἡδονῆς καὶ εὐθυμίας.

«Τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς τινες παρακούσαντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἣν γαλήνῳ καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει».

Τὰ «Πολιτικὰ Φύλλα» καὶ ἡ ὁμάς τῶν μαχητῶν μιᾶς εὐγενοῦς ἰδε-ολογίας, τῶν ὁποίων τὰς γνώμας ἐκφράζουν, ὑφίστανται διὰ τοῦ προώρου θανά-του ἐνὸς τῶν κυριωτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς, τραῦμα ὀδυνηρόν. Παρηγορία δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν συνέχισιν τῆς ἐθνικῆς των προσπάθειας μὲ τὴν ἰδίαν ἀσυμβίβαστον πίστιν πρὸς τὰ ἰδανικά ἡ ὁποία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐχαρά-κτήρισε τὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Ταμπακόπουλου. Π.

ΕΠΙ Μ'ΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙ Δ. Ε. Η. ΑΡΘΡΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Ὁ Ἐντεταλμένος - Σύμβουλος τῆς Δ.Ε.Η., κ. Ι. Καραβίδας, ἀπαντῶν εἰς τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν τριῶν ἄρθρων περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπι-χειρήσεως καὶ περὶ τῆς Δ.Ε.Η. τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ φύλλα ἀρ. 9—10, 11—12 καὶ 13—14 τῶν Πολιτικῶν Φύλλων, μᾶς γράφει :

- 1ον) ὅτι δὲν θὰ ἦτο ροητὸν νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ Κράτος τὴν διαχείρισιν 130 ἐκατομ- μυρίων δολλαρίων εἰς ἰδιώτην, οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα εἰσφέροντα, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε συμφέρον νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν ἐξηλεκτρισμὸν εἰς περιοχὰς ἐλάχιστα γο- νίμους,
- 2ον) ὅτι δὲν φαίνεται πιθανὸν νὰ ἀνελάμβανεν ἰδιώτης τὰς εὐθύνas ποὺ ἐχρειάσθη νὰ ἀναλάβῃ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Δ.Ε.Η. διὰ νὰ καταστήθῃ δυνατόν, ὅτι, ἕως τὴν ὥρην κατωρθώθῃ εἰς τὸν τομέα αὐτόν,
- 3ον) ὅτι αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις δὲν διοικοῦνται καλῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι τὸ συμφέρον των —ἀνεξαρτήτως ἱκανότητος τῶν διευθυνόντων αὐτὰς— δὲν συ- μπίπτει πάντοτε μὲ τὸ συμφέρον τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ κλάδου τῆς Οἰκονο- μίας εἰς ὃν ἡ ἐπιχείρησις ἀνήκει,
- 4ον) ὅτι ἡ Δ.Ε.Η. δὲν εἶναι οὔτε ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησις οὔτε κρατικὴ ἐπιχείρησις, ὅπως οἱ ΣΕΚ καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἔχει σχέση μὲ τὸν σοσιαλισμὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀντι- παθὴς εἰς τὸν γράφοντα,
- 5ον) ὅτι ἡ νομοθεσία τῆς Δ.Ε.Η., δι' ἣν ἔχει ὁ γράφων τὴν κυριωτέραν εὐθύνην —ὡς εἰς τὴν ἐπιστολὴν του βεβαίῳ— προβλέπει πολλαπλοῦν ἐλεγχον ὁπωσδή- ποτε λυσιτελέστερον τῆς τυπικῆς θεωρήσεως ποὺ γίνεται συνήθως ὑπὸ τῶν ἐλεγ- κτῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἐταιρειῶν,
- 6ον) ὅτι ἡ «κρατικὴ» τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου—σημεῖα τινὰ τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύ- σαμεν— ἀναφέρεται εἰς τὸν χρόνον καθ' ὃν διηύθυνον οἱ Ἀμερικανοί, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα διαφέρει αἰσθητῶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο

δυνατόν παρὰ τὰ δεχθῶμεν ἐνώπιον τῆς ἀπειλῆς διακοπῆς τοῦ ἔργου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, καὶ τέλος
7ον) ὅτι, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κριτικὴν αὐτὴν, ἔχει ἤδη ἀπαντήσῃ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπισήμως εἰς εἰδικὴν ἐκθεσὶν του πρὸς τὴν ἀντιπροσωπευτικὴν Συνέλευσιν.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰ πέντε πρῶτα σημεῖα τῆς ἀπαντήσεως τοῦ κ. Ἐντεταλμένου - Συμβούλου τῆς Δ.Ε.Η., τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὰ δηθεν πλεονεκτήματα τοῦ θεσμοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως, παραπέμπομεν εἰς τὸ δημοσιευθὲν πρῶτον ἄρθρον (φύλλον ἀρ. 9—10 τῶν Πολιτικῶν Φύλλων) ὅπου ἔχει δοθῇ ἐκ προκαταβολῆς ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως δηθεν ἐπιχειρήματα τοῦ γράφοντος.

Δὲν νομίζομεν ἐν τούτοις ἄσκοπον νὰ προσθέσωμεν δύο τινά:

Πρῶτον, ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἐντεταλμένου-Συμβούλου τῆς Δ.Ε.Η., καθ' ἣν «εἶναι ἀπίθανον νὰ ἀνελάμβανεν ἰδιώτης τὰς εὐθύνας τὰς ὁποίας ἐχρειάσθη νὰ ἀναλάβῃ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δ.Ε.Η., διὰ νὰ καταστῇ δυνατόν ὅ,τι ἔως τώρα κατ' ὀρθὴν εἰς τὸν τομέα τοῦτον», ὅχι μόνον συμφωνοῦμεν, ἀλλὰ πλειοδοτοῦμεν. Πιστεύομεν πράγματι, ὅτι οὐδεὶς ἰδιώτης, ἐξαρτῶν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ, ὅχι τὴν τύχην διατιθεμένων ὑπ' αὐτοῦ μεγάλων ἢ μικρῶν κεφαλαίων, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἀμοιβὴν του καὶ τὴν φήμην του, θὰ ἐτόλμα νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην διὰ σωρεῖαν «κατορθωμάτων», τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η., ὅπως εἶναι ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων, διαπιστώσεις δεδομένων, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς ὑπέρβασιν τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτῶν μέχρις 64 % εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις. Ἡ ἡ ἀναζήτησις γλυκέος ὕδατος διὰ τὴν τροφοδότησιν τοῦ θερμικοῦ ἐργοστασίου Ἀλιβερίου, μετὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας του καὶ ἀφοῦ διετέθησαν δι' αὐτὸ δεκαεξ ἑκατομμύρια δολλάρια.

Καὶ δευτέρον ὅτι, ἐν ὅψει τῆς πείρας ἐκ τῆς διαχειρίσεως μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ, θὰ ἦτο ὅχι μόνον νοητὸν ἀλλ' ἀπολύτως ἐπιβεβλημένον νὰ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἀντικαταστήσῃ τὸ Κράτος τὴν πλατωνικὴν εὐθύνην (ἀνάγνωθι: τὸ ἀνεύθυνον) τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η., μὲ τὴν εὐθύνην ἐνὸς Ἀναδόχου, τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ πραγματικῶς ὑπεύθυνον διὰ μιᾶς συμβάσεως συνδεούσης, κατὰ τὸ σύστημα τῆς «régie co-intéressée», τὸ συμφέρον τοῦ Ἀναδόχου μὲ τὸ πραγματικὸν συμφέρον τοῦ Κοινοῦ καὶ τῆς Χώρας. Μὲ μίαν τοιαύτην σύμβασιν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ εἰς περιοχὰς ἐλάχιστα γονίμους ἢ καὶ τελείως ἀγόνους — θέμα τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἀπασχολῇ τὸν γράφοντα — ὑπὸ οἰκονομικὰς δὲ συνθήκας ὅπως δὴποτε καλλιτέρας ἐκείνων ὑφ' ἃς πρόκειται νὰ γίνῃ τοῦτο ὑπὸ τῆς Δημοσίας Ἐπι-

χειρήσεως Ἡλεκτρισμοῦ, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερον «κατορθωθέντα».

Ὅσον ἀφορᾷ ἐν τέλει τὰ περὶ σοσιαλισμοῦ — πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ γράφων διακηρύττει τὴν ἀντιπάθειάν του — ἡ θέσις τὴν ὁποῖαν θὰ πρέπει νὰ λάβῃ κανεὶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὅρου. Ἄν σοσιαλισμὸς σημαίνει, ὅχι τὴν ὑπὸ οἴουσδήποτε ὁρους κρατικοποίησιν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ μεγαλυτέρου οἰκονομικοῦ ἀποτελέσματος ὑπὲρ τοῦ συνόλου, ὑπὸ τὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἔλεγχον τοῦ Κράτους, ἔχει δίκαιον νὰ λέγῃ ὁ κ. Ἐντεταλμένος-Σύμβουλος τῆς Δ.Ε.Η. ὅτι οὐδεμίαν ἔχει αὐτὴ σχέση μὲ τὸν σοσιαλισμὸν καὶ ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης καὶ μόνον ἀντιπάθειά του πρὸς αὐτὸν εἶναι τελείως ἡτιολογημένη. Ἐάν θέλῃ νὰ μὴν παίζῃ κανεὶς μὲ τὰς λέξεις, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ «καπιταλιστικὴ» λύσις τοῦ Ἀναδόχου, ἡ ὁποία θὰ εἶχε καλλίτερα οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ σύνολον ἀπὸ τὴν «σοσιαλιστικὴν» λύσιν τῆς Κρατικῆς ἢ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως, εἶναι προτιμωτέρα, ἔστω καὶ ἂν συμπίπτῃ δι' αὐτῆς νὰ ἐξυπηρετῇται καὶ ἰδιωτικὸν συμφέρον.

Ὡς πρὸς τὰς διατυπωθείσας ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου «ἀτασθαλίας» — τινὰς τῶν ὁποίων ἀναφέραμεν εἰς τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὰ Πολιτικά Φύλλα τρίτον ἄρθρον — ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐντεταλμένου-Συμβούλου τῆς Δ.Ε.Η. ἐπίσημος ἀπάντησις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸς τὴν Ἀντιπροσωπευτικὴν Συνέλευσιν, ἐν γνώσει τῆς ὁποίας ἐγράφησαν τὰ ἄρθρα, οὐδόλως ἀναιρεῖ τὰς διαπιστώσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου. Ἡ ἐπιχειρουμένη εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν μετατόπισις τῶν εὐθυνῶν δὲν καλύπτει τοὺς ὑπευθύνους. Ἡ δὲ διδομένη εἰς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ὑπόσχεσις περὶ βελτιώσεως εἰς τὸ μέλλον τῆς καταστάσεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ παράδοξον καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου διαπιστωθέντων γεγονότων, προδίδει ἐπὶ πλέον ἀνεπάρκειαν τῶν ὑπευθύνων διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τοῖς ἀνετέθη.

Πλὴν ὅμως τῶν διαπιστώσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου, ὑπάρχουν καὶ τὰ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀναφερόμενα γεγονότα περὶ ὧν τὸ δευτέρον ἐκ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὰ Πολιτικά Φύλλα (φύλλον 11—12) ἄρθρον.

Ἐκεῖνο πάντως τὸ ὁποῖον εἶναι τελείως ἀπαράδεκτον, δι' ἀνώτατον Ἑλληνα ἀξιωματικὸν τῆς ἐντιμότητος καὶ τοῦ ψυχικοῦ σθένους τοῦ Ἐντεταλμένου-Συμβούλου τῆς Δ.Ε.Η., εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρουμένη μετατόπισις τῶν εὐθυνῶν ἐπὶ τῶν διευθυνόντων «Ἀμερικανῶν», μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι, ἡ μὴ συμμόρφωσις τῶν διαφόρων ὀργάνων τῆς Δ.Ε.Η. πρὸς τὰς οἰασδήποτε ἐπιθυμίας τῶν, νομίμους ἢ παρανόμους, σκοπίμους ἢ ἐπιζημίας, θὰ ἡπείλει τὴν διακοπὴν τοῦ ἔργου.

Εἴμεθα ἀντιθέτως εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ἀπὸ ἀναλόγους περιπτώσεις συνεργασίας μὲ τοὺς φίλους Ἀμερικανούς, ὅτι ὁσάκις, ἀντὶ νὰ δεχώ-

μεθα άσυζητητεί τὸ διάφορον ἀπὸ τὸ ἰδικὸν μας πνεύμα των, ἐπιχειροῦμεν νὰ τοὺς κατατοπίσωμεν ἐπὶ τῶν εἰδικῶν. συνθηκῶν αἱ ὅποια ὑφίστανται εἰς τὴν πτωχὴν Χώραν μας καὶ τῶν ἐντεῶθεν προκυπτουσῶν ἀναγκῶν. ὅχι μόνον δὲν ἠπειλήθη διακοπὴ τῶν ἔργων ἀλλ' ἐπετεύχθησαν τὰ μᾶλλον ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ παραίτησις δὲν εἶναι πρᾶξις ὀλιγώτερον γενναία ἀπὸ τὴν προσπάθειαν μετατοπίσεως τῶν εὐθυνῶν. Ἐχει δὲ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι δύναται νὰ προκαλέσῃ σοβαρώτερον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιφρονούντος καὶ νὰ ὁδηγήσῃ ἐνδεχομένως εἰς ὀρθὰς λύσεις, μὲ ἀσήμαντον μὲν διὰ τὸ γενικὸν συμφέρον ζημίαν, ὥραϊαν ὅμως διὰ τὸν ἐνδιαφερόμενον ὑπεύθυνον, θυσίαν.

—Ω—

Η ΛΕΩΦΟΡΕΙΑΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὰ σημειωθέντα τελευταίως λεωφορειακὰ δυστυχήματα ἐντὸς τῆς πρωτευούσης, λόγῳ κυρίως βλάβης τῶν φρένων καὶ κακῆς συντηρήσεως τῶν ὀργανωμένων εἰς Κ. Τ. Ε. Α. ἰδιωτικῶν λεωφορείων, ἐπανέφερον ἐπιτακτικῶς εἰς τὸ προσκήνιον, τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐπιβαλλομένης λύσεως εἰς τὸ συγκοινωνιακὸν μας πρόβλημα, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἀνέμειναν μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Συναγερμέου οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν.

Πράγματι, ἐνῶ τὰ διεπόμενα ἀκόμη ὑπὸ τοῦ νόμου 2119/1952 Κ. Τ. Ε. Α. ἀναγνωρίζονται πλέον γενικῶς ὡς ἀποτυχόντα, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰδιοκτητῶν λεωφορείων, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν νέας μορφὰς συνεταιριστικῆς τινας ὀργανώσεως, ἡ Κυβέρνησις, ἐκ φόβου μὴ τυχὸν θίξῃ τὰ ὀργανωμένα συμφέροντα μίᾳς μεγάλῃς τάξεως ψηφοφόρων, δὲν ἀπετόλμησε νὰ προωθήσῃ τὸ ζήτημα πρὸς τὴν ὀρθὴν λύσιν.

Μὲ τὴν πύκνωσιν τοῦ δικτύου συγκοινωνιῶν δὲν νοεῖται πλέον ἡ παράτασις τῆς σημερινῆς καταστάσεως, ἐὰν δὲ θέλωμεν νὰ ἐμφανίσουν αἱ Ἀθῆναι ὅψιν πρωτευούσης, ὅπως ἐπιβάλλεται ἀπὸ τοῦριστικῆς ἀπόψεως, πρέπει τὰ ἰδιωτικὰ λεωφορεῖα νὰ παύσουν νὰ εἶναι διαφόρου τύπου καὶ ἐμφανίσεως, κακοθαμμένα καὶ ἄπλυτα, ἐφ' ὅσον δὲ εἰσπράττουν τὰ αὐτὰ μὲ τὴν Πάουερ κόμιστρα, ὀφείλουν, ὅπως καὶ ἐκείνης νὰ εἶναι εὐπρεπέστερα καὶ καθαρώτερα ἐσωτερικῶς, τὸ δὲ προσωπικὸν ἐκτὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς στολῆς, ἥτις δὲν κατωρθώθη νὰ ἐπιβληθῇ, δὲν πρέπει νὰ στερεῖται τῆς στοιχειώδους εὐγενείας, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνήθων ἐπεισοδίων. Ἀλλὰ κυρίως, ἡ ἡλαττωμένη ἀσφάλεια τὴν ὁποίαν ἐμφανίζουν τὰ ἰδιωτικὰ λεωφορεῖα ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλλειψὶν μηχανουργικῶν συνεργειῶν, ὅπως ἔχει ἡ Πάουερ, εἰς τὰ ὅποια θὰ ἐπιθεωροῦνται ταῦτα συνεχῶς καὶ ὑπευθύνως καὶ θὰ εἰσάγονται ἐπὶ τῇ παραμικρᾷ βλάβῃ, ἀντὶ αὐτῆς νὰ ἐπιδιορθώνεται κακὴν κακῶς ἐκ τῶν ἐνόντων, ἵνα μὴ τυχὸν ὁ ἰδιοκτήτης λεωφορείου χάσῃ δρομολόγιόν τι. Ὅλα αὐτὰ θεδαίως δεικνύουν ἑλλειψὶν ἀνωτέρου ἐλέγχου τὸν ὅποιον μόνον ὑπεύθυνος ἐναντι τοῦ κράτους ἀνάδοχος ἐταιρία δύναται νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ στάθμευσις λεωφορείου, ὅταν δὲν εἶναι ἐν ὑπηρεσίᾳ ἢ πρὸς διανυκτέρευσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος δημοσίας ὁδοῦ, λόγῳ ἐλλείψεως γκαράζ, ἐπὶ ζημίᾳ ἄλλως τε τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκινήτου, ἐκτεθημένου οὕτω εἰς ὅλας τὰς καιρικὰς κακουχίας. Ἐὰν ἐπιδιώκομεν τὴν ἀποσυμφορησιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐκκένωσιν τῶν πλατειῶν καὶ λεωφόρων τῆς, πρέπει νὰ παύσουν τὰ λεωφορεῖα νὰ σταθμεύουν εἰς τὰς ἀφετηρίας πλατειῶν καὶ κεντρικῶν ὁδῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ διέρχωνται πρὸς παραλαβὴν μόνον ἐπιβατῶν, ὅπως τοῦτο ἄλλως τε ἰσχύει εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ὅπου αἱ ἀφετηρίαι τοποθετοῦνται εἰς τὰ ἀκράϊα σημεῖα τῆς πόλεως, ἐπιτρέπεται δὲ μόνον εἰς τὰ λεωφορεῖα νὰ κάμνουν συντόμους στάσεις εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ἐὰν, πρὸς διευθέτησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις λεωφορειακῆς γραμμῆς ἀποτελεῖ προνομιακὴν ἐκχώρησιν διὰ τὸν δικαιοῦχον, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀναφαίρετον ὑπὲρ αὐτοῦ δικαίωμα εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξευρεθῇ ἡ μόνη ἀπομένουσα σήμερον ὀρθὴ λύσις, ἐν τῇ καλῶς ἐννοουμένῳ συμφέροντι λεωφορειούχων καὶ ὁλόκληρος.

Τὰ Κ. Τ. Ε. Α. τῆς πρωτευούσης πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ ὀργανωθοῦν εἰς μίαν ἢ δύο προνομιακὰς ἐταιρίας μεταφορῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἰδιῶται λεωφορειοῦχοι θὰ εἰσφέρουν τὰ ὑπάρχοντα λεωφορεῖα των, ἐναντι δὲ τούτων, ἐκτιμώμενων κατ' ἀξίαν, θὰ λάβουν μετοχὰς τῆς ἐταιρίας καὶ θὰ δικαιούνται εἰς τὰ κέρδη αὐτῆς. Βάσει τῆς συγγραφῆς τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῆς συμπήξεως τῆς ἐταιρίας θὰ θεραπεύωνται ὅλοι αἱ ὡς ἂν ἐλλείψεις, ἥτοι βαθμιαία ἀντικατάστασις τῶν ἐν χρήσει λεωφορείων δι' ἐνιαίου τύπου, ἐπίτευξις καθαριότητος ὀχημάτων καὶ προσωπικοῦ, καθορισμὸς ἀποδοχῶν καὶ ἱκανότητος αὐτοῦ, καθορισμὸς ἀφετηριῶν καταλήλων, ἐγκατάστασις ἰδιοκτητῶν συνεργειῶν συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς, μεγάλα γκαράζ, κλπ. Ἡ συντονισμένη ὀργάνωσις καὶ ἡ καλλιτέρα συντήρησις τῶν αὐτοκινήτων θὰ ἐπιτρέψῃ πάντα ταῦτα χωρὶς μείωσιν τῶν πραγματοποιουμένων σήμερον κερδῶν, ἐὰν οἱ μέτοχοι λεωφορειοῦχοι μεριμνήσουν διὰ τὴν καλὴν διεύθυνσιν καὶ διαχείρισιν τῆς ἐταιρίας. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐταιρικὴ μορφή θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξαφάνισιν ἀδικιῶν μεταξὺ ἰδιωτῶν λεωφορειούχων νεομμένων πολυσυχνάστους καὶ ἀγόνους γραμμὰς. Ἡ θέσις τοῦ προσωπικοῦ οὐδόλως κινδυνεύει, ἐφ' ὅσον θεσπισθῇ ὅτι οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες παραμένουν εἰς τὰς θέσεις των. Οὕτω ὅσοι ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν εἶναι συνάμα ὁδηγοί, θὰ εἶναι συγχρόνως μέτοχοι καὶ μισθωτοί.

Ἐπομένως ἀντίδρασις εἰς τὴν προτεινομένην λύσιν ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων λεωφορείων δὲν θὰ ὑπάρξῃ τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ἡ θέσις των θὰ βαίνει βελτιουμένη.

Ἐὰν ἡ πρὸς τὴν ἀνωτέρω κατεῦθυνσιν προώθησις τῆς λεωφορειακῆς συγκοινωνίας τῆς πρωτευούσης ἀποδεχθῇ ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη, ἀπὸ τὴν ὀρθὴν τοποθετήσιν καὶ διαχείρισιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν συμφερόντων τῶν λεωφορειούχων καλλιτέρα καὶ πλέον ἐκπολιτισμένη ἐξυπηρέτησις τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν.

Α

ΝΕΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὸ Συμβούλιον τῶν Συμμετοχικῶν Ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς Η.Π. Ἀμερικῆς ποὺ ἀριθμεῖ 330 μέλη (ἐταιρείας) ἀναφέρει εἰς πρόσφατον ἔκθεσίν του διὰ τὸ 1948 ὁλοένα καὶ περισσότερες βιομηχανικὰς καὶ βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, λειτουργοῦν μὲ τὸ σύστημα τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν εἰς τοὺς ἐργάτας. Χάρης στὸ σύστημα αὐτὸ ὁ ἐργάτης εἶναι τῶρα ὁ σημαντικώτερος παράγων τῆς ἐπιχειρήσεως. Τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου εἶναι τῆς γνώμης διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχειρήσεων ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ σύστημα αὐτὸ ἀποδεικνύει διὰ τὴν διάδοσίν του θὰ ἐβελτίωνε τὸ ἐπίπεδο τῶν μισθῶν, θὰ ἐλάττωνε τὶς τιμὰς τῶν προϊόντων καὶ θὰ πολλαπλασίαζε τὰ κέρδη τῶν βιομηχανιῶν.

Μία Ἀμερικανικὴ ἐπιχείρησις καλοῦσιν ἦταν ἔτοιμη νὰ κλείσῃ, γιὰ τὸν διὰ τὴν δουλειάν τῆς δὲν πῆγαιναν καλά, δταν ἀπεφάσισε νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσίν της ἡ ἰδρυτὴς τοῦ Συμβουλίου Συμμετοχικῶν Ἐπιχειρήσεων. Μόλις ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐδήλωσε τοὺς ἐργάτας διὰ τὸ θὰ ἔχουν 45 τοὶς ἑκάστου ἀπὸ τὰ καθαρὰ κέρδη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ὅλην τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τοὺς στὸ νὰ βγάλουν καλὰ καλούπια. Λίγα χρόνια ἀργότερα ἡ ἐπιχείρησις ἐπλήρωσε σὲ κάθε ἐργάτῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἡμερομίσθια τοῦ ἑνα ποσοστοῦ κέρδους, ποὺ ἀντιπροσώπευε κατὰ μέσο δρο τὰ 50 τοὶς ἑκάστου τῶν εἰσοδημάτων του (ἡμερομισθίων). Συγχρόνως τὰ ἔξοδα παραγωγῆς συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ποσοστοῦ ποὺ μοιραζόταν τοὺς ἐργάτας, ἔφθασαν μόνον στὸ 48 τοὶς ἑκάστου τοῦ τελικοῦ κόστους τοῦ παραγομένου προϊόντος, 2 τοὶς ἑκάστου δηλαδὴ χαμηλότερα ἀπὸ τὰ ἔξοδα παραγωγῆς τῶν ἄλλων παρομοίων ἐπιχειρήσεων τῆς περιοχῆς. Αὐτομάτως αἱ τιμαὶ πωλήσεως τῶν προϊόντων τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς, ἔφθασαν σὲ ἐπίπεδο κατὰ 10 καὶ 20 τοὶς ἑκάστου χαμηλότερο ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνταγωνιστῶν της. Καὶ ἔτσι οἱ τρεῖς ἐνδιαφερόμενοι — ἐργάτης, καταναλωτὴς καὶ ἰδιοκτῆτης — ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὴν διανομὴν τῶν κερδῶν.

Ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται κάπως περίεργον εἶναι τὸ γιὰ τὴν δὲν ἔχει διαδοθῇ περισσότερο στὶς διάφορες ἐπιχειρήσεις τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀποδειχθῇ τόσο ἀποτελεσματικόν. Ἴσως γιὰ τὴν δὲν διανομὴ αὐτὴ ὑποχρεώνει τοὺς ἐργοδότες νὰ ἀλλάξουν ριζικὰ τὶς σχέσεις τοὺς μὲ τοὺς ἐργάτας. Ὅταν ἐφαρμοσθῇ τὸ σύστημα αὐτὸ ὁ ἐργάτης γίνεται ἀμέσως ὁ μόνος σημαντικὸς παράγων τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἡ ἀτομικὴ του ἀξιοπρέπεια μέσα στὴν ἐπιχείρησιν αὐξάνει αὐτόματα, σὲ σημεῖον ποὺ πολλοὶ βιομήχανοι δὲν μπόρεσαν ἀκόμα νὰ τὸ παραδεχθοῦν στὴ δουλειά τοὺς.

Συνήθως τὸ σύστημα αὐτὸ χρησιμοποιεῖται στὶς νεώτερες ἐπιχειρήσεις ποὺ διευθύνονται ἀπὸ προοδευτικὸς ἐργοδότης, καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἐργατικὰς ἐνώσεις, ἢ, ποὺ ἂν ὑπάρχουν, διευθύνονται ἀπὸ ἐργάτας νεαρῆς ἡλικίας.

Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ἐπιχειρήσεων ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ σύστημα τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Μία ἐπιχείρησις παραγωγῆς σαπουνιοῦ στὸ Τσιντσινάτι τῆς Πολιτείας Ὀχάιο, τὸ ἐφαρμόζει ἀπὸ τὸ 1887, μία ἄλλη δὲ μεταφορικὴ Ἐταιρεία ἀπὸ τὸ 1916. Κάθε εἶδους ἐπιχειρήσεις μεγάλη ἢ μικρὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ δάλῃ σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σύστημα αὐτό. Ὅμως, γιὰ πολὺ μεγάλες ἐπιχειρήσεις ὅπου ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ ἐργοδότη καὶ ἐργάτη δὲν εἶναι πολὺ εὐκολή, δημιουργοῦνται ἐθνικὰς ἐργατικὰς ἐνώσεις, ποὺ ἀναλαμβάνουν τὶς διάφορες διαδικασίες ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος αὐτοῦ πρέπει νὰ μελετηθῇ πολὺ καλὰ ἀπὸ κάθε ἐπιχείρησιν προτοῦ τεθῇ σὲ ἐφαρμογὴ, γιὰ τὴν νοοτροπία καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἐργατῶν δὲν εἶναι παντοῦ οἱ ἴδιες. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν συστήματα διανομῆς κερδῶν. Σὲ πολλὰς ἐπιχειρήσεις τὸ ποσοστὸ τῶν κερδῶν ποὺ ἀνήκει τοὺς ἐργάτας χρησιμοποιεῖται γιὰ συντάξεις καὶ γιὰ ποσὰ ἐφ' ἑαυτοῦ ποὺ παίρνουν δταν φύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν. Ἄλλες ἐπιχειρήσεις πιστεύουν διὰ τὸν ἐργάτην ἐνθαρρύνεται περισσότερο καὶ δουλεῖ ἐντατικώτερα δταν εἰσπράττει μία ἢ δύο φορὰς τὸν χρόνο τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὰ κέρδη σὲ μετρητὰ. Οἱ παλαιότερες ἐταιρίαι προτιμοῦν νὰ δώσουν μέρος τοῦ ποσοστοῦ αὐτοῦ στὸν ἐργάτη, καὶ νὰ κρατήσουν τὸ ὑπόλοιπον στὸ Ταμεῖον συντάξεων.

Τὸ ποσοστὸ ποὺ μοιράζεται τοὺς ἐργάτας δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιον. Ὑπολογίζεται ὅμως διὰ κυμαίνεται μεταξὺ 25 καὶ 35 τοὶς ἑκάστου ἐπὶ τῶν κερδῶν. Πολλὰς φορὰς τὸ ποσὸ ποὺ εἰσπράττει ὁ ἐργάτης ἀπὸ τὴν διανομὴ αὐτὴ φτάνει τὰ 30 τοὶς ἑκάστου τῶν ἡμερομισθίων του. Οἱ ἐπιχειρήσεις πρέπει πάντως νὰ καταρτίζονται ἀπὸ πρὶν ὁρισμένο σχέδιον ποὺ θὰ ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τῆς διανομῆς σὲ τρόπον ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ἐργάτης νὰ ὑπολογίξῃ, τί θὰ εἰσπράξῃ ἀνάλογον μὲ τὴν ἀπόδοσίν του.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1948 μία ὁμάς βιομηχανῶν τοῦ Ὀχάιο, ἐδήλωσαν διὰ τὸν ἐργάτην τὸ σύστημα τῆς διανομῆς τῶν κερδῶν εἶχε πετύχει στὴν ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος σὲ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες ἐπιχειρήσεις. Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔφερε μεγάλη ἀναστάτῳσιν στὴν κοινὴ γνώμην στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς, ἔγινε ὅμως αἰτία νὰ δημιουργηθῇ τὸ Συμβούλιον τῶν Βιομηχανιῶν ποὺ μοιράζονται τὰ κέρδη τοὺς μὲ τοὺς ἐργάτας. Τὰ κεντρικὰ Γραφεῖα τοῦ Συμβουλίου ἐγκατεστάθησαν στὸ Αἴθρον τῆς Πολιτείας Ὀχάιο.

Παρατηρήθη διὰ χάρις στὸ σύστημα διανομῆς τῶν κερδῶν οἱ ἐργάτες τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων δὲν ἔχουν πειρὰ τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πρὸς τοὺς ἐργοδότες τοὺς, γιὰ τὴν εἶναι σὲ θέσιν νὰ νοιώσουν τὰ οικονομικὰ τοὺς προβλήματα. Οἱ ἐργοδότες δὲ ἐξ ἄλλου παρορμώμενοι ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐργατῶν πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν φροντίζουν καθημερινῶς γιὰ τὴν πρόδόν της.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Βιομηχανιῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων ποὺ μοιράζονται τὰ κέρδη τοὺς μὲ τοὺς ἐργάτας, εἶναι τῆς γνώμης διὰ τὸ σύστημα αὐτὸ θὰ αὐξήσῃ τὴν εὐημερίαν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν ἐργατῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους, καὶ διὰ τὸν προαγάγῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης στὴν ζωὴ τῶν βιομηχανιῶν, καὶ θὰ λύσῃ κατὰ ἕνα μέρος τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα. — Ψ —

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Καταχωρούμεν ἐν περιλήψει τὰς κατωτέρω σκέψεις "Ελληνοσ ἐκ Καΐρου λυπούμεθα δὲ ὅτι δὲν δυνάμεθα ἐλλείψει χώρου νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν ἐλόκληρον τὸ ἄρθρον.

Λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τοῦ εἰς τὰ «Πολιτικά Φύλλα» δημοσιευθέντος ἁρθρου τοῦ κ. Παν. Πιπινέλλη σχετικῶς μετὰ τὰ ζητήματα τοῦ Αἰγυπτιώτου Ἑλληνισμοῦ, ἐκθέτω διὰ τοῦ παρόντος ἀρθριδίου μερικὰς παρατηρήσεις καὶ σκέψεις διὰ τὴν κατάστασιν καὶ τὸ μέλλον τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ κινήσῃ ἐπὶ τέλους τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρμοδίων τοῦ Κέντρου καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγονται ζητήματα τοιαύτης φύσεως.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ ὁ πρῶν Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Πιπινέλλης ἀναφέρεται εἰς τὴν κρίσιν ἢ ὁποία μαστίζει τὰς δύο μεγάλας Ἑλληνικὰς Κοινοτήτας Αἰγύπτου, Καΐρου καὶ Ἀλεξανδρείας.

Μετὰ τὴν κατάρευσιν καὶ δυσπραγίαν ὅμως τῶν βιοποριστικῶν μέσων τῶν Αἰγυπτιωτῶν Ἑλλήνων, ἥτοι ἐπόμενον καὶ αἱ Κοινότητες ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἰδίαν ὁδόν.

Διὰ τοῦτο κατὰ βάσιν πρέπει νὰ μελετήσωμεν τὰ βαθύτερα αἷτια τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς τὴν βαθμιαίαν κατάρευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στοιχείου τὸ ὅποιον ἀπὸ ἐκατονταετίας ἤκμαζεν ἐν Αἰγύπτῳ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν Αἰγύπτῳ, παρ' ὅλον ὅτι ἠγάπησαν τὴν φιλόξενον αὐτὴν χώραν ὡς δευτέραν τῶν πατρίδα, καὶ ἔζησαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ἔμποροι εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐρχόμενοι εἰς συνεχῆ ἐπαφὴν καὶ συναλλαγὴν μετὰ τὸ ἐντόπιον στοιχεῖον, δὲν ἀφομοιώθησαν μετὰ τὸν πληθυσμὸν τῆς Αἰγύπτου. Ἐπὶ πλέον παρέλειψαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης τοῦ τόπου, ἢ ὁποία σήμερον καθίσταται ἀπαραίτητος διὰ τὴν περαιτέρω διαβίωσιν ἐν Αἰγύπτῳ. Δηλαδὴ ἠργάζοντο καὶ ἐκινούντο εἰς τὸ πλαίσιον τῶν Διομολογήσεων, καθεστὼς τὸ ὅποιον τοὺς ἐχορήγει, ὅπως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ξένους ὑπηκόους ἐν Αἰγύπτῳ, πολλαπλὰ προνόμια.

Μετὰ τὴν ἀφύπνισιν ὅμως τοῦ ἐθνικιστικοῦ πνεύματος τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν διομολογήσεων ἐπροχώρησαν πρὸς τὰ πεπρωμένα των, οἱ Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον βιοπαλαισταί, περισσότερον ἀπὸ τὰ μέλη τῶν ἄλλων ξένων Παροικίων, εὐρέθησαν ἐκτεθειμένοι ἀπροετοίμαστοι ἐνώπιον μιᾶς νέας καταστάσεως ἢ ὁποία ἐδημιουργήθη, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσα ἔτη οὔτε κἀν ἐσκέφθησαν πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουν.

Εὐρέθησαν ἐνώπιον τῆς ἐξῆς τραγικῆς καταστάσεως. Ὅχι μόνον ἔχασαν τὰ προνόμια τῶν ὁποίων ἀπῆλθον ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀλλ' ἐπὶ πλέον τελείως ἀνέτοιμοι ἐνώπιον τῆς νέας δημιουργηθείσης καταστάσεως, ἥτοι τῶν δεσμευτικῶν διὰ τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγελμάτων ἐγγυητῶν Νόμων, καὶ τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν Αἰγυπτίων, εἰς τοὺς ὁποίους ὅλα τὰ πεδία δράσεως εἶναι ἀνοικτά, ἐνῶ διὰ τοὺς Ἕλληνας, λόγῳ τῆς ξένης ὑπηκοότητός των ὅλοι οἱ δρόμοι κλείνουν βαθυμῶς ἐνώπιον των.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπρονοησία τοῦ Κέντρου εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν.

Μετὰ τὴν γνωστὴν ἀμέλειαν δι' ὅτι ἀφορὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, τὸ Κέντρον ἐκινήθη ἀργὰ διὰ νὰ συζητήσῃ μετὰ τὴν τότε Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν τὴν σύναψιν μιᾶς συνθήκης ἐγκαταστάσεως ἢ ὁποία θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἐξάσκησιν οἰουδήποτε ἐπαγγέλματος ὑπὸ τῶν διαβιούντων ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων, δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὰ τέκνα των, ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ἐτῶν ἐγκατεστημένων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, καὶ τῶν περισσοτέρων γεννηθέντων ἐν αὐτῇ.

Τὸ Κέντρον ἐδέχθη μοιρολατρικῶς τὴν κατάστασιν μετὰ τὴν τελειωτικὴν κατάργησιν τῶν Διομολογήσεων τῷ 1949, καὶ μάλιστα, ὀλίγον ἀργότερον, πολλοὶ ἰθὺνόντες ἐπανηγύρισαν ὡς εὐτυχὲς γεγονὸς τὴν χορήγησιν δεκαετοῦς ἢ πενταετοῦς δικαιώματος

διαμονῆς εἰς τοὺς ξένους ἐν Αἰγύπτῳ, μέτρον τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν γνώμην των θ' ἀντικαθίστα τὴν συνθήκην ἐγκαταστάσεως.

Καὶ ὅμως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι δικαίωμα διαμονῆς, ἔστω καὶ ἐπ' ἀπειρον χωρὶς ἐξασφάλισιν δικαιώματος ἐξάσκησεως οἰουδήποτε ἐπαγγέλματος, ἀποτελεῖ δῶρον ἄδωρον διὰ τοὺς Αἰγυπτίους Ἕλληνας, τῶν ὁποίων ἡ δράσις ἐπεκτείνεται εἰς ὅλα τὰ πεδία τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν βιοποριστικῶν ἐπαγγελμάτων.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἤργησαν νὰ φανῶν, ἀπὸ τῷ 1950 καὶ ἐντεῦθεν, ραγδαίᾳ, κατὰστρεπτικῇ καὶ ὀλέθρῳ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν. Οἱ νέοι Νόμοι ἀποκλείουν τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Δικηγόρου, τοῦ Δημοσιογράφου, τοῦ Λογιστοῦ, ἐκτὸς βέβαια τῶν ἤδη ἐξασκούντων ταῦτα. Εἰς τὰς ἀνωτάτους Ἑταιρείας τὰ 75 τοῖς ἑκατὸν τῶν ὑπαλλήλων δέον νὰ εἶναι ὑπὸ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, μέτρον τὸ ὅποιον ὅχι μόνον ἀποκλείει τὴν πρόσληψιν νέων ξένων ὑπαλλήλων, ἀλλ' εἶχεν ὡς συνέπειαν καὶ τὴν παύσιν ξένων ὑπαλλήλων διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀρισθεῖσα ὡς ἂν ἀναλογία.

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Αἰγύπτῳ ἐπεδεινώνει ἡ ἐλλείψις συντονισμοῦ μέτρων πρὸς ἀνακούφισιν ἐκ μέρους τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν διαφόρων Σωματείων, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν νὰ δροῦν τὸ ἐν ἑκάστῳ μεμινωμένως, καὶ τοῦτο πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν γνωστῶν φιλοδοξιών τῶν πολυπληθῶν Προέδρων καὶ Συμβούλων, οἵτινες ἀποφεύγουν νὰ ἐνωθῶν καὶ συσπειρωθῶν μεταξὺ των, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως, δι' ἐνὸς ὁλοκληρωμένου προγράμματος κατευθύνσεως, διδρύσεως Γραφείων πρὸς τοποθετησιν τῶν ἀνέργων, διευκόλυνσιν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Αἰγύπτον, δημιουργίαν ἑλληνικῶν Ἑταιριῶν διὰ κοινῶν κεφαλαίων, πρὸς προστασίαν τῶν καθαρῶς ἑλληνικῶν συμφερόντων, προστασίαν καὶ προπαγάνδαν τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων δι' εἰσαγωγὴν ἐξ Ἑλλάδος κλπ.

Ἐκ παραλλήλου παριστάμεθα μάρτυρες οἰκτροῦ διχασμοῦ Ἐκκλησίας καὶ κοινοτήτων, διχασμοῦ ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νὰ κρημνίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τῶν ἑλληνικῶν παροικίων ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἱδρυμάτων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν μέχρι σήμερον τὸ καμάρι τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἐπὶ πλέον παριστάμεθα μάρτυρες καὶ λυπητῶν διαμαχῶν ἐντὸς αὐτῶν τῶν Κοινοτήτων καὶ Σωματείων πρὸς ἱκανοποίησιν προσωπικῶν φιλοδοξιών καὶ κομματικῶν βλέψεων, ἀλλὰ πρὸς βλάβην τῶν κοινῶν. Κατάστασις ἢ ὁποία ἔχει καὶ ὡς θλιβερὸν ἀποτέλεσμα ν' ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς κονίστρας τῶν κοινῶν ἀκραιφνὴ καὶ εὐθέως χαρακτήρος πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο χρήσιμα εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινοτήτων καὶ Σωματείων.

Εὐτυχῶς ἀριθμὸς σημαντικὸς Ἑλλήνων, ἀπὸ τῷ 1950 καὶ ἐντεῦθεν, ἐγκατεστάθη εἰς Ἑλλάδα, μετὰ ἀριστα ἀριστα ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία μεγάλη μερίς ὁμογενῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ὁποία παραμένει ἐνταῦθα μὴ διαθέτουσα καὶ αὐτὰ τὰ μέσα ἐπιστροφῆς καὶ ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν μητέρα πατρίδα ἢ ἀλλαχοῦ, ἐλλείψει κεφαλαίων. Ἐξοδεύουν ἐνταῦθα καὶ τὰς τελευταίας τῶν οἰκονομίας πρὸς συντήρησιν, κινδυνεύοντες τελειωτικῶς νὰ περιέλθουν εἰς τὴν θλιβερὰν κατηγορίαν τῶν προσφύγων.

Ὡστε δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε πλέον ν' αὐταπατώμεθα, ἀλλ' ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, ἀντιμετωπίζοντες τὴν πραγματικότητα διὰ συστηματικῆς ὁργανώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς ἄλλας χώρας τῶν ἀδυνατούντων Ἑλλήνων νὰ παραμείνουν πλέον εἰς Αἰγύπτον.

Τώρα τίθεται τὸ ἐξῆς ζήτημα ἀρκετὰ φλέγον καὶ ἐνδιαφέρον: Οἱ ὁμογενεῖς τῆς Αἰγύπτου δέον νὰ τραποῦν πρὸς ἐγκατάστασιν εἰς ἄλλας χώρας (ἐσωτερικὴν Ἀφρικῆς, Αὐστραλίαν, Καναδάς) ἢ ἐπιστρέψουν εἰς Ἑλλάδα;

Σήμερον ἡ πολιτικὴ ἐγκαταστάσεως ἀποκλίνει ἐν Ἀφρικῇ, ἢ ἀλλοχοῦ, τείνει νὰ ἐκλείψῃ. Αὐτὸ ἔδωσαν νὰ τὸ καταλάβουν εἰς τοὺς Ἀγγλους καὶ οἱ Μάου Μάου ἀκόμη. Λοιπὸν νομίζω ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ θέλωμε ἀκόμη σήμερον εἰς τὸν αἰῶνα

μας να μιμηθώμε τους προγόνους μας, να μεταβληθώμε εις Ροβινσώνες Κρούσους ή Δόν Κιχώτες, αναζητώντας περιπέτειες και τύχην σέ μέρη τὰ ὅποια δὲν δὰ μᾶς ἀποδώσουν παρὰ πίκρες κι' ἀπογοητεύσεις.

Λοιπὸν δὲν μᾶς ἀπομένει παρὰ ἡ ἐγκατάστασις εἰς Ἑλλάδα, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας μία τοιαύτη προοπτική παρουσιάζει.

Διὰ τὴν ἐπιτύχη ἡ ἐγκατάστασις τῶν Αἰγυπτιωτῶν Ἑλλήνων εἰς Ἑλλάδα δέον οὐτοὶ νὰ συναντήσουν τὴν δέουσαν κατανόησιν καὶ βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν τοῦ Κέντρου, τῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν Ἰδιωτῶν ἐν γένει, οἱ ὅποιοι δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τοὺς ἀλλοδαποὺς ὁμοεθνεῖς τῶν ὡς ξένους... παρείσακτους, ἢ ὡς τουρίστας καταλλήλους μόνον δι' ἐκμετάλλευσιν.

Διὰ τὴν καταστῶ σαφέστερος ἀναφέρομαι εἰς τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας πολλάκις συναντοῦν οἱ Αἰγυπτιωταὶ Ἕλληνες διὰ τὴν ἐξάσκησιν ἐν Ἑλλάδι, τῶν ἐπαγγελμάτων τῶν τὰ ὅποια ἐξασκοῦν ἤδη ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὴν ἐγγραφὴν τῶν εἰς τοὺς Καταλόγους τῶν ἐπαγγελματικῶν Συλλόγων, προσκορύνοντες εἰς τοὺς ἀνεξηγήτους βυζαντινισμοὺς τῶν ἐλληνικῶν Νόμων, βυζαντινισμοὺς οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν οὐδὲν πρακτικὸν ὄφελος.

Παραδείγματος χάριν θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον νὰ ἐγγράφονται μὲ εὐκολίαν οἱ ὀλίγοι δικηγόροι οἱ ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμά των εἰς Αἰγύπτῳ εἰς τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους Ἑλλάδος, ὡς καὶ οἱ ἱατροὶ εἰς τὰ Ταμεῖα Συντάξεων, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι διάφοροι ἐπαγγελματίαι. Ἐπίσης ἔπρεπε νὰ διευκολύνετο εἰς τοὺς αἰτούντας ἡ χορήγησις ἀδειῶν διὰ τὴν ἵδρυσιν ἐργοστασίων ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐμπόρου, μὲ ὅλας τὰς σχετικὰς διευκολύνσεις ἐκ μέρους τῶν Ἐπιμελητηρίων.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα αἱ διαφοραὶ ὑπηρεσίαι τῆς Πρεσβείας μας ἐν Αἰγύπτῳ ἔπρεπε νὰ ἐρχῶνται εἰς διαρκὴ ἐπαφὴν μὲ τὸ Κέντρον, τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ φαντάζεται ἀκόμη ὅτι ἡ θέσις τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ εἶναι ρόδινη.

Γ. Α·Ι·Β... Κάϊρον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀποτελέσματα τῆς Διασκέψεως τῆς Γενεύης

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 19ης τρέχ. τοῦ New - York Herald Tribune ὁ Walter Lippmann σχολιάζων τὰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ κ. Ντάλλας καθ' ἃς ἡ ἔνωσις τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Κορέας δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ τῶν ὀπλων, παρατηρεῖ ὅτι ἡ δήλωσις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν πρώτην οὐσιαστικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ «πνεύματος τῆς Γενεύης». Ἡ διάσκεψις τῆς Γενεύης πράγματι ἔσχεν ὡς κύριον ἀποτέλεσμα τὸ ὅτι τοῦ λοιποῦ ὁ πόλεμος ἀπεκλείσθη μεταξὺ τῶν 4 μεγάλων ὡς μέσον διευθετήσεως τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Αὐτὸ ὅμως κατὰ τὸν διακεκριμένον ἀρθρογράφον σημαίνει ὅτι ὁ πόλεμος ἀποκλείεται τῶς ἐκ μέρους τῆς Μόσχας πρὸς ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων, μικρῶν χωρῶν, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῆς Δύσεως πρὸς ὑποστήριξιν τῶν καταστάσεων εἰς τὰς τελευταίως ταύτας χώρας, διότι ὑπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους πολλῶν ἐξ αὐτῶν σοδοῦσαι ἐπαναστατικαὶ

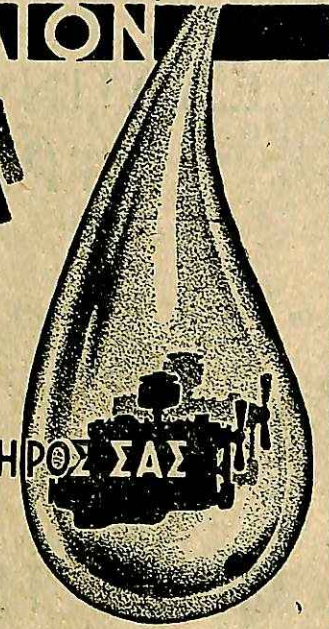
καταστάσεις αἰτινές καὶ ἀνευ τῆς υποθάψεως τῆς Μόσχας κινδυνεύουσι νὰ οδηγήσωσιν εἰς διαίτας μεταβολάς. Ὁ ἀγὼν τῶν μεγάλων θὰ λάβῃ τοῦ λοιποῦ τὴν μορφήν φιλικῶν συναγωνισμῶν πρὸς παροχὴν ὑποστηρίξεως εἰς τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ὑποαναπτύκτους ταύτας χώρας. «Ἡ Δύσις θὰ πρέπη τοῦ λοιποῦ νὰ ζητῇ τὴν συγκατάθεσιν χωρῶν ὅπου ἔως τώρα ἤρχεν ὡς αὐθέντης». Ἀλλ' εἰς ἓνα τοιοῦτον ἀγῶνα, ἡ Δύσις κατὰ τὸν Lippmann ἐδρίσκειται ἐν μειονεκτικῇ θέσει ἐναντι τῆς Μόσχας «διότι ἡ φιλελευθέρη δημοκρατία ἀποτελεῖ μίαν πολὺ δύσκολον μορφήν κυβερνήσεως διὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἐκ τῶν χωρῶν αὐτῶν εἶναι παρασκευασμένη» ἐπίσης δὲ διότι ἡ καπιταλιστικὴ δημοκρατία τῶν Ἑν. Πολιτειῶν, ἀναπτυχθεῖσα εἰς διάστημα 2 αἰώνων καὶ διὰ ἐπὶ μίαν πλουσιωτάτης νέας ἡπείρου, δυσκόλως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα, διότι ὑπόσχεται πολὺ βραδεῖαν τὴν θεραπείαν ἐκεῖ ὅπου ὁ κομμουνισμός μὲ τὰ μέσα τὰ ὅποια διαθέτει ὑπόσχεται ἄμεσον τῶν πάντων τὴν ἀλλαγὴν.

Διευθύνσεις κατὰ νόμον: Ὑπεύθυνος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 6 § 1 ν. 1092/1938 Διευθύνσις ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ κατοικία ὁδὸς Ἱπποκράτους 9 τηλ. 614.431 ΑΘΗΝΑΙ
Διευθ. Τυπογραφείου Διων. Πετρούλης κατοικία Ψαρομυλίκου 15 τηλ. 22.062 Ἀθῆναι, ΤΙΜΗ τεύχ. 8ρ. 3

Το **ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ**

που **ΔΙΠΛΩΣΙΑΖΕΙ**

ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΤΗΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ:

ESSAR

Σ. ΡΕΣΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΟ - ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘ. 2
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ ΘΥΡΙΔΩΝ ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΩΝ

Αί υπηρεσάαι Καταθέσεων Ταμειυτηρίων και Θυρίδων
λειτουργοῦν καθ' ἐκάστην και τὸ ἀπόγευμα

ΩΡΑΙ 5-7½

ΤΗΛΕΦΩΝΑ :

ΚΕΝΤΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

30871 και 30872
30873
27325

